

Miercuri, 10 martie 2021

P9_TA(2021)0073

Diligența necesară a întreprinderilor și răspunderea acestora**Rezoluția Parlamentului European din 10 martie 2021 conținând recomandări adresate Comisiei cu privire la diligența necesară a întreprinderilor și răspunderea acestora (2020/2129(INL))**

(2021/C 474/02)

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 225 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
- având în vedere Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”),
- având în vedere Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn ⁽¹⁾ („Regulamentul UE privind lemnul”),
- având în vedere Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului ⁽²⁾ („Directiva privind contabilitatea”),
- având în vedere Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari ⁽³⁾ („Directiva privind prezentarea de informații nefinanciare”),
- având în vedere Regulamentul (UE) 2017/821 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2017 de stabilire a unor obligații de diligență necesară în cadrul lanțului de aprovizionare care revin importatorilor din Uniune de staniu, tantal și tungsten, de minereuri ale acestora și de aur provenind din zone de conflict și din zone cu risc ridicat ⁽⁴⁾ („Regulamentul privind minereurile din zone de conflict”),
- având în vedere Directiva (UE) 2017/828 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2017 de modificare a Directivei 2007/36/CE în ceea ce privește încurajarea implicării pe termen lung a acționarilor ⁽⁵⁾ (Directiva privind drepturile acționarilor),
- având în vedere Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii ⁽⁶⁾,
- având în vedere Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare ⁽⁷⁾ (Regulamentul privind informațiile privind durabilitatea),
- având în vedere Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 ⁽⁸⁾ (Regulamentul privind taxonomia),
- având în vedere Planul de acțiune al UE: finanțarea creșterii durabile ⁽⁹⁾,
- având în vedere Pactul verde european ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ JO L 295, 12.11.2010, p. 23.⁽²⁾ JO L 182, 29.6.2013, p. 19.⁽³⁾ JO L 330, 15.11.2014, p. 1.⁽⁴⁾ JO L 130, 19.5.2017, p. 1.⁽⁵⁾ JO L 132, 20.5.2017, p. 1.⁽⁶⁾ JO L 305, 26.11.2019, p. 17.⁽⁷⁾ JO L 317, 9.12.2019, p. 1.⁽⁸⁾ JO L 198, 22.6.2020, p. 13.⁽⁹⁾ COM(2018)0097.⁽¹⁰⁾ COM(2019)0640.

Miercuri, 10 martie 2021

- având în vedere Ghidul Comisiei privind raportarea informațiilor nefinanciare (metodologia de raportare a informațiilor nefinanciare) ⁽¹¹⁾ și Orientările Comisiei privind raportarea nefinanciară: *Supliment privind raportarea informațiilor legate de climă* ⁽¹²⁾,
- având în vedere rezoluția sa din 25 octombrie 2016 referitoare la răspunderea întreprinderilor pentru încălcări grave ale drepturilor omului în țări terțe ⁽¹³⁾, rezoluția sa din 27 aprilie 2017 referitoare la Inițiativa emblematică a UE în sectorul confecțiilor ⁽¹⁴⁾ și rezoluția sa din 29 mai 2018 referitoare la finanțele sustenabile ⁽¹⁵⁾,
- având în vedere Acordul de la Paris adoptat la 12 decembrie 2015 (denumit în continuare „Acordul de la Paris”),
- având în vedere Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă a ONU, adoptată în 2015 și în special cele 17 obiective de dezvoltare durabilă (ODD),
- având în vedere cadrul „Protect, Respect and Remedy” („Protecție, respect și remediere”) pentru întreprinderi și drepturile omului al Organizației Națiunilor Unite din 2008,
- având în vedere Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului ⁽¹⁶⁾(UNGP) din 2011,
- având în vedere Ghidul OCDE pentru întreprinderile multinaționale ⁽¹⁷⁾,
- având în vedere Ghidul OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri ⁽¹⁸⁾,
- având în vedere Ghidul OCDE privind diligența necesară pentru un lanț de aprovizionare responsabil în sectorul de confecții și încălțăminte ⁽¹⁹⁾,
- având în vedere Ghidul OCDE privind diligența necesară pentru un lanț de aprovizionare responsabil în cazul minereurilor provenite din zone de conflict și din zone cu risc ridicat ⁽²⁰⁾,
- având în vedere Ghidul FAO-OCDE pentru lanțurile de aprovizionare responsabile din agricultură ⁽²¹⁾,
- având în vedere Ghidul OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri pentru investitorii instituționali ⁽²²⁾,
- având în vedere Orientările OCDE privind diligența necesară referitoare la împrumuturile corporative și subscrierea de titluri de valoare în condiții responsabile ⁽²³⁾,
- având în vedere Declarația OIM din 1998 privind principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă și măsurile ulterioare acesteia ⁽²⁴⁾,
- având în vedere Declarația tripartită din 2017 a OIM de stabilire a unor principii privind întreprinderile multinaționale și politica socială ⁽²⁵⁾,

⁽¹¹⁾ JO C 215, 5.7.2017, p. 1.

⁽¹²⁾ JO C 209, 20.6.2019, p. 1.

⁽¹³⁾ JO C 215, 19.6.2018, p. 125.

⁽¹⁴⁾ JO C 298, 23.8.2018, p. 100.

⁽¹⁵⁾ JO C 76, 9.3.2020, p. 23.

⁽¹⁶⁾ https://www.ohchr.org/documents/publications/guidingprinciplesbusinesshr_en.pdf.

⁽¹⁷⁾ <http://mneguidelines.oecd.org/guidelines>.

⁽¹⁸⁾ <https://www.oecd.org/investment/due-diligence-guidance-for-responsible-business-conduct.htm>.

⁽¹⁹⁾ <http://www.oecd.org/industry/inv/mne/responsible-supply-chains-textile-garment-sector.htm>.

⁽²⁰⁾ <https://www.oecd.org/corporate/oecd-due-diligence-guidance-for-responsible-supply-chains-of-minerals-from-conflict-affected-and-high-risk-areas-9789264252479-en.htm>.

⁽²¹⁾ <https://www.oecd.org/daf/inv/investment-policy/rbc-agriculture-supply-chains.htm>.

⁽²²⁾ <https://www.oecd.org/investment/due-diligence-guidance-for-responsible-business-conduct.htm>.

⁽²³⁾ <https://www.oecd.org/investment/due-diligence-for-responsible-corporate-lending-and-securities-underwriting.htm#:~:text=Due%20Diligence%20for%20Responsible%20Corporate%20Lending%20and%20Securities%20Underwriting%20provides,risks%20associated%20with%20their%20clients>.

⁽²⁴⁾ <https://www.ilo.org/declaration/thedeclaration/textdeclaration/lang-en/index.htm>.

⁽²⁵⁾ https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/—ed_emp/—emp_ent/—multi/documents/publication/wcms_094386.pdf.

Miercuri, 10 martie 2021

- având în vedere broșura ONU intitulată „Dimensiunile de gen ale principiilor directoare privind afacerile și drepturile omului”⁽²⁶⁾,
 - având în vedere legea franceză nr. 2017-399 privind obligația de vigilență a societății-mamă și a întreprinderilor contractante⁽²⁷⁾,
 - având în vedere legea neerlandeză privind introducerea unei obligații de diligență pentru a preveni furnizarea de bunuri și servicii produse prin exploatarea prin muncă a copiilor⁽²⁸⁾,
 - având în vedere Recomandarea CM/Rec (2016)3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la drepturile omului și mediul de afaceri, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 2 martie 2016,
 - având în vedere studiul Direcției Generale Politici Externe ale Uniunii din februarie 2019 intitulat „Accesul la căi de atac pentru victimele abuzurilor împotriva drepturilor omului săvârșite în întreprinderi din țări terțe”⁽²⁹⁾,
 - având în vedere notele de informare ale Direcției Generale Politici Externe ale Uniunii din iunie 2020 intitulate „Legislația UE privind diligența necesară în domeniul drepturilor omului: monitorizarea, aplicarea legii și accesul la justiție pentru victime”⁽³⁰⁾ și „Elemente de fond ale unei legislații potențiale privind diligența necesară în domeniul drepturilor omului”,
 - având în vedere studiul realizat pentru Comisia Europeană privind „Diligența necesară în cadrul lanțului de aprovizionare”⁽³¹⁾,
 - având în vedere studiul realizat pentru Comisia Europeană privind „Obligațiile directorilor și guvernanta sustenabilă a întreprinderilor”⁽³²⁾,
 - având în vedere Principiile privind drepturile copiilor și afacerile elaborate de UNICEF, Pactul global al ONU și Salvați Copiii⁽³³⁾,
 - având în vedere Planul de acțiune al Comisiei privind uniunea piețelor de capital (COM(2020)0590),
 - având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European intitulat „Obligația de diligență necesară”,
 - având în vedere articolele 47 și 54 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere avizul Comisiei pentru afaceri externe, cel al Comisiei pentru comerț internațional și cel al Comisiei pentru dezvoltare,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri juridice (A9-0018/2021),
- A. întrucât articolele 3 și 21 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) prevăd că Uniunea, în relațiile sale cu întreaga lume, respectă și promovează valorile și principiile sale, și anume statul de drept, respectarea și protecția drepturilor omului și contribuie la dezvoltarea sustenabilă a planetei, la solidaritate, la comerțul liber și echitabil, precum și la respectarea strictă și la dezvoltarea dreptului internațional; întrucât, mai precis, Uniunea trebuie să promoveze dezvoltarea economică, socială și de mediu sustenabilă a țărilor în curs de dezvoltare, scopul principal fiind eradicarea sărăciei; întrucât Uniunea trebuie să respecte aceste principii și să urmărească realizarea acestor obiective în dezvoltarea și punerea în aplicare a aspectelor externe ale celorlalte politici ale sale;

⁽²⁶⁾ https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Business/Gender_Booklet_Final.pdf.

⁽²⁷⁾ Loi n° 2017-399 du 27 mars 2017 relative au devoir de vigilance des sociétés mères et des entreprises donneuses d'ordre, JORF n° 0074 du 28 mars 2017.

⁽²⁸⁾ Wet van 24 oktober 2019 n. 401 houdende de invoering van een zorgplicht ter voorkoming van de levering van goederen en diensten die met behulp van kinderarbeid tot stand zijn gekomen (Wet zorgplicht kinderarbeid).

⁽²⁹⁾ Departamentul tematic pentru relații externe al PE, PE 603.475 — februarie 2019.

⁽³⁰⁾ Departamentul tematic pentru relații externe al PE, PE 603.505 — iunie 2020.

⁽³¹⁾ Direcția Generală Justiție și Consumatori, ianuarie 2020.

⁽³²⁾ Direcția Generală Justiție și Consumatori, iulie 2020.

⁽³³⁾ <http://childrenandbusiness.org/>

Miercuri, 10 martie 2021

- B. întrucât articolul 208 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede că Uniunea trebuie să țină seama de obiectivele cooperării pentru dezvoltare la punerea în aplicare a politicilor care pot afecta țările în curs de dezvoltare;
- C. întrucât globalizarea activității economice a agravat anumite efecte negative ale activităților comerciale asupra drepturilor omului, inclusiv a drepturilor sociale și de muncă, a mediului și a bunei guvernante a statelor; întrucât încălcările drepturilor omului au deseori loc la nivelul producției primare, în special atunci când se achiziționează materii prime și produse de fabricație;
- D. întrucât Carta se aplică tuturor actelor legislative ale Uniunii și autorităților naționale atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii atât în Uniune, cât și în țările terțe;
- E. întrucât, dacă diligența necesară este pusă în aplicare în mod cuprinzător, întreprinderile vor beneficia pe termen lung de pe urma unui comportament de afaceri mai bun, care urmărește mai degrabă prevenirea decât remedierea prejudiciilor;
- F. întrucât, având în vedere că se așteaptă ca viitoarea legislație privind obligația de diligență a întreprinderilor și responsabilitatea întreprinderilor pentru întreprinderile europene să aibă efecte extrateritoriale, o astfel de legislație ar influența dezvoltarea socială, economică și de mediu a țărilor în curs de dezvoltare și perspectivele acestora de a-și îndeplini obiectivele de dezvoltare durabilă; întrucât acest impact semnificativ ar putea contribui la obiectivele de politică ale Uniunii în materie de dezvoltare;
- G. întrucât întreprinderile ar trebui să respecte drepturile omului, inclusiv drepturile internaționale obligatorii și drepturile fundamentale consacrate în Cartă, mediul și buna guvernare și nu ar trebui să producă efecte negative în aceste domenii sau să contribuie la producerea lor; întrucât diligența necesară ar trebui să se bazeze pe principiul de „a nu face rău”; întrucât articolul 21 din TUE prevede că Uniunea trebuie să promoveze și să consolideze universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum sunt protejate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO) și de Cartă, pentru a asigura dezvoltarea sustenabilă și coerența între acțiunea sa externă și alte politici; întrucât Consiliul Uniunii Europene a recunoscut că respectarea drepturilor omului de către întreprinderi în cadrul activităților acestora și al lanțurilor de aprovizionare este importantă pentru realizarea obiectivelor ONU de dezvoltare durabilă;
- H. întrucât democrația, care protejează drepturile omului și libertățile fundamentale, este singura formă de guvernare compatibilă cu dezvoltarea sustenabilă; întrucât corupția și lipsa de transparență subminează în mare măsură drepturile omului;
- I. întrucât drepturile la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil sunt drepturi fundamentale ale omului consacrate la articolul 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, articolul 2 alineatul (3) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și articolele 6 și 13 din CEDO și articolul 47 din Cartă; întrucât Uniunea, ca parte a angajamentului său de a promova, a proteja și a respecta drepturile omului la nivel mondial, ar trebui să contribuie la promovarea drepturilor victimelor încălcărilor drepturilor omului în mediul de afaceri și ale abuzurilor care constituie infracțiuni penale în țările terțe, în conformitate cu Directivele 2011/36/UE⁽³⁴⁾ și 2012/29/UE⁽³⁵⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului;
- J. întrucât corupția în contextul procedurilor judiciare poate avea un efect devastator asupra administrării legale a justiției și a integrității judiciare și încalcă în mod intrinsec dreptul la un proces echitabil, dreptul la respectarea garanțiilor procedurale și dreptul la o cale de atac eficientă; întrucât corupția poate duce la cazuri de încălcări sistematice ale drepturilor omului în mediul de afaceri, împiedicând, de exemplu, accesul persoanelor fizice la bunuri și servicii sau scumpind aceste bunuri și servicii pe care statele sunt obligate să le furnizeze pentru a-și îndeplini obligațiile în materie de drepturi ale omului, încurajând achiziționarea sau însușirea ilegală de către întreprinderi a terenurilor, prin înlesnirea spălării banilor sau prin acordarea de licențe sau concesiuni ilegale întreprinderilor din sectorul extractiv;

⁽³⁴⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁽³⁵⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

Miercuri, 10 martie 2021

- K. întrucât criza provocată de COVID-19 a expus unele dintre dezavantajele grave ale lanțurilor valorice globale și a arătat cu ce ușurință sunt capabile anumite întreprinderi să transfere atât direct, cât și indirect, către alte jurisdicții, în special în afara Uniunii, efectele negative asupra activităților lor comerciale fără a fi trase la răspundere; observă că Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a demonstrat că întreprinderile care iau măsuri proactive pentru a contracara riscurile legate de criza provocată de COVID-19, într-un mod care să atenueze efectele adverse asupra lucrătorilor și a lanțurilor de aprovizionare, creează într-o măsură mai mare valoare și reziliență pe termen lung, crescându-și viabilitatea pe termen scurt și mărindu-și șansele de redresare pe termen mediu și lung;
- L. întrucât ar trebui subliniată importanța libertății de exprimare, a libertății de asociere și a libertății de întrunire pașnică, inclusiv a dreptului de a constitui sindicate și a adera la ele, a dreptului la negociere și acțiune colectivă, precum și a dreptului la o remunerație echitabilă, la condiții de muncă decente, inclusiv la sănătate și siguranță la locul de muncă;
- M. întrucât, potrivit statisticilor OIM, în lume există aproximativ 25 de milioane de victime ale muncii forțate, 152 de milioane de victime ale exploatării prin muncă a copiilor, 2,78 milioane de decese cauzate de boli profesionale pe an și 374 de milioane de accidente de muncă neletale pe an; întrucât OIM a elaborat mai multe convenții pentru a proteja lucrătorii, însă aplicarea acestora încă lasă de dorit, în special în ceea ce privește piețele forței de muncă din statele în curs de dezvoltare;
- N. întrucât persistă exploatarea și degradarea ființelor umane prin practici de muncă forțată și care se aseamănă cu sclavia, care afectează milioane de persoane, de pe urma cărora anumite întreprinderi, entități publice sau private sau persoane au beneficiat la nivel mondial în 2019; întrucât situația actuală, în care există un număr estimat de 152 de milioane de copii care muncesc, dintre care 72 de milioane lucrează în condiții periculoase și mulți sunt obligați să lucreze prin recurgerea la violență, la șantaj și la alte mijloace ilegale este inacceptabilă și deosebit de îngrijorătoare; întrucât întreprinderile au o responsabilitate specială de a proteja în special copiii și de a preveni orice formă de muncă a copiilor;
- O. întrucât drepturile fundamentale la locul de muncă, sociale și economice sunt consacrate în mai multe tratate și convenții internaționale privind drepturile omului, inclusiv Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale, standardele fundamentale de muncă ale OIM și Carta socială europeană, precum și Carta; întrucât drepturile la muncă, la libertatea de alegere a locului de muncă și la remunerația care le asigură lucrătorilor și familiilor acestora o existență umană demnă constituie drepturi fundamentale ale omului consacrate la articolul 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; întrucât inspecțiile muncii inadecvate efectuate de organele de stat, dreptul limitat la despăgubire, programul de lucru excesiv, salariile la limita sărăciei, diferența de remunerare între femei și bărbați și alte forme de discriminare rămân motive serioase de îngrijorare într-un număr din ce în ce mai mare de țări, în special în zonele libere industriale pentru export;
- P. întrucât Grupul de lucru al ONU pentru afaceri și drepturile omului a subliniat impactul diferențiat și disproporționat al activităților economice asupra femeilor și fetelor și a declarat că diligența necesară privind drepturile omului ar trebui să acopere atât efectele reale, cât și pe cele potențiale asupra drepturilor femeilor;
- Q. întrucât Raportorul special al ONU pentru drepturile omului și mediu a declarat că dreptul la viață, sănătate, alimentație, apă și dezvoltare, precum și dreptul la un mediu sigur, curat, sănătos și sustenabil sunt necesare pentru exercitarea deplină a drepturilor omului; întrucât Raportorul special a subliniat, de asemenea, că pierderea biodiversității subminează exercitarea deplină a drepturilor omului și că statele ar trebui să reglementeze daunele aduse biodiversității de către actori privați, precum și de către agenții guvernamentale; întrucât Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a recunoscut, în Rezoluția sa nr. 64/292, dreptul la apă potabilă sigură și curată și la salubritate ca drept al omului; întrucât aceste drepturi ar trebui să fie acoperite de orice eventuală legislație;
- R. întrucât întreprinderile au, în general, o conștientizare limitată a amplitudinii impactului operațiunilor și lanțurilor lor de aprovizionare asupra drepturilor copiilor, precum și a consecințelor acestui impact, care poate chiar să schimbe viața copiilor;

Miercuri, 10 martie 2021

- S. întrucât Înalțul Comisar al Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului și Consiliul pentru Drepturile Omului al Organizației Națiunilor Unite au declarat că schimbările climatice au un impact negativ asupra exercitării depline și efective a drepturilor omului; întrucât statele au obligația de a respecta drepturile omului atunci când abordează efectele adverse ale schimbărilor climatice; întrucât orice legislație privind obligația de diligență a întreprinderilor trebuie să fie în conformitate cu Acordul de la Paris;
- T. întrucât corupția sistemică încalcă principiile transparenței, responsabilității și nediscriminării, cu implicații grave pentru exercitarea efectivă a drepturilor omului; întrucât Convenția Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică privind combaterea mituirii funcționarilor publici în cadrul tranzacțiilor comerciale internaționale și Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției obligă statele membre să pună în aplicare practici eficiente care vizează prevenirea corupției; întrucât dispozițiile Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției ar trebui să facă parte din obligațiile privind diligența necesară prevăzute în legislație;
- U. întrucât această situație alarmantă a evidențiat nevoia urgentă de a face întreprinderile mai receptive și mai responsabile și de a le determina să își asume răspunderea într-o mai mare măsură pentru efectele negative pe care le cauzează sau la care contribuie sau care sunt direct legate de acestea și a declanșat o dezbateră cu privire la modalitatea de a face acest lucru, subliniind, în același timp, necesitatea unei abordări proporționale și armonizate la nivelul Uniunii cu privire la aceste aspecte, care este, de asemenea, necesară pentru a putea realiza obiectivele de dezvoltare durabilă ale Organizației Națiunilor Unite (ONU);
- V. întrucât, potrivit Înalțului Comisar al Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului, un număr mare de apărători ai drepturilor omului sunt amenințați deoarece își exprimă îngrijorarea cu privire la impactul negativ al operațiunilor comerciale asupra drepturilor omului;
- W. întrucât această dezbateră a condus, printre altele, la adoptarea unor cadre și standarde privind diligența necesară de către Organizația Națiunilor Unite, Consiliul Europei, OCDE și OIM; întrucât aceste standarde sunt, totuși, voluntare și utilizarea lor a fost, prin urmare, limitată; întrucât legislația Uniunii ar trebui să se bazeze progresiv și constructiv pe aceste cadre și standarde; întrucât Uniunea și statele membre ar trebui să sprijine crearea unui instrument juridic obligatoriu al ONU privind respectarea drepturilor omului de corporațiile transnaționale și alte întreprinderi și să se angajeze în acest sens în cadrul negocierilor în curs și invită Consiliul să încredințeze Comisiei un mandat care să-i permită implicarea activă în negocierile în curs;
- X. întrucât, potrivit unui studiu al Comisiei, numai 37 % dintre întreprinderile respondente practică în prezent diligența necesară privind mediul și drepturile omului;
- Y. întrucât unele state membre, cum ar fi Franța și Țările de Jos, au adoptat acte legislative pentru a consolida responsabilitatea întreprinderilor și au introdus cadre obligatorii privind diligența necesară; întrucât alte state membre iau în considerare în prezent adoptarea unei astfel de legislații, inclusiv Germania, Austria, Suedia, Finlanda, Danemarca și Luxemburg; întrucât absența unei abordări comune a Uniunii în materie poate determina reducerea securității juridice cu privire la atribuțiile companiilor, precum și apariția unor dezechilibre la nivelul funcționării condițiilor de concurență loială, întreprinderile proactive în domeniile social și de mediu riscând să fie expuse la o serie de dezavantaje; întrucât lipsa unei armonizări a legislației europene privind diligența necesară a întreprinderilor pune în pericol condițiile de concurență echitabile pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea în Uniune;
- Z. întrucât Uniunea a adoptat deja legislația privind diligența necesară pentru sectoare specifice, cum ar fi Regulamentul privind minereurile din zone de conflict, Regulamentul privind lemnul, Regulamentul privind asigurarea respectării legislației, guvernanta și schimburile comerciale în domeniul forestier (FLEGT) și Regulamentul împotriva torturii; întrucât aceste acte legislative au devenit un criteriu de referință pentru o legislație specifică cu caracter obligatoriu privind diligența necesară în cadrul lanțului de aprovizionare; întrucât viitoarea legislație a Uniunii ar trebui să sprijine întreprinderile să își gestioneze responsabilitățile corporative și să se ridice la înălțimea acestora și să fie pe deplin aliniată la toate obligațiile sectoriale de diligență și raportare existente, cum ar fi Directiva privind raportarea nefinanciară, și să fie coerentă cu legislația națională relevantă, pentru a evita suprapunerile;
- AA. întrucât Comisia a propus să se elaboreze o strategie cuprinzătoare pentru sectorul confecțiilor, ca parte a noului plan de acțiune privind economia circulară, care, prin includerea unui set uniform de standarde cu privire la diligența necesară și la responsabilitatea socială, ar putea să fie un alt exemplu de integrare a unei abordări mai detaliate pentru un sector specific; întrucât Comisia ar trebui să propună o legislație sectorială suplimentară a Uniunii privind obligația de diligență, de exemplu pentru sectorul produselor care pun în pericol pădurile și ecosistemele, precum și sectorul confecțiilor;

Miercuri, 10 martie 2021

1. consideră că standardele voluntare privind diligența necesară au limitări și nu au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește prevenirea daunelor aduse drepturilor omului și mediului și facilitarea accesului la justiție; consideră că Uniunea ar trebui să adopte de urgență cerințe obligatorii pentru ca întreprinderile să identifice, să evalueze, să prevină, să înceteze, să atenueze, să monitorizeze, să comunice, să răspundă, să abordeze și să remedieze efectele negative potențiale și/sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernante în lanțul lor valoric; consideră că acest lucru ar fi benefic atât pentru părțile interesate, cât și pentru întreprinderi în ceea ce privește armonizarea, securitatea juridică, condițiile de concurență echitabile și atenuarea avantajelor concurențiale neloiale ale țărilor terțe care rezultă din standarde de protecție mai scăzute, precum și din dumpingul social și de mediu în comerțul internațional; subliniază că acest lucru ar îmbunătăți reputația întreprinderilor din Uniune și a Uniunii ca referință în materie de standarde; subliniază beneficiile dovedite de care se bucură întreprinderile care pun în aplicare practici eficiente de conduită responsabilă în afaceri, printre acestea numărându-se o mai bună gestionare a riscurilor, costuri mai scăzute ale capitalului, performanțe financiare generale mai bune și o competitivitate sporită; este convins că diligența necesară crește gradul de certitudine și de transparență în ceea ce privește practicile întreprinderilor care se aprovizionează din țări din afara Uniunii și va contribui la protejarea intereselor consumatorilor, prin asigurarea calității și a fiabilității produselor, și ar trebui să conducă la practici de achiziție mai responsabile și la relații de furnizor pe termen lung ale întreprinderilor; subliniază că acest cadru ar trebui să se bazeze pe obligația întreprinderilor de a lua toate măsurile proporționale și adecvate și de a depune eforturi în limitele mijloacelor lor;
2. subliniază că, deși este de datoria întreprinderilor să respecte drepturile omului și mediul, este responsabilitatea statelor și a guvernelor să protejeze drepturile omului și mediul, iar această responsabilitate nu ar trebui transferată actorilor privați; reamintește că diligența necesară este, în primul rând, un mecanism de prevenire și că întreprinderile ar trebui să aibă înaintea de toate obligația de a lua toate măsurile proporționale și adecvate și de a depune toate eforturile pentru a identifica efectele negative potențiale sau reale și să adopte politici și măsuri pentru a le combate;
3. invită Comisia să includă întotdeauna în acțiunile sale externe, inclusiv în acordurile comerciale și de investiții, dispoziții și discuții privind protecția drepturilor omului;
4. solicită Comisiei să efectueze o revizuire amănunțită a întreprinderilor cu sediul la Xinjiang care exportă produse în Uniune, pentru a identifica posibilele încălcări ale drepturilor omului, în special cele legate de presiunea uigurilor;
5. reamintește că exercitarea deplină a drepturilor omului, inclusiv dreptul la viață, sănătate, hrană și apă, depinde de conservarea biodiversității, care reprezintă fundamentul serviciilor ecosistemice de care bunăstarea umană este legată în mod intrinsec;
6. constată că, din cauza pandemiei de COVID-19, întreprinderile mici și mijlocii se confruntă cu o situație dificilă; consideră că sprijinirea acestora și crearea unui mediu de piață favorabil sunt obiective esențiale ale Uniunii;
7. evidențiază că încălcările drepturilor omului și ale standardelor sociale și de mediu pot fi rezultatul activităților proprii ale unei întreprinderi sau al activităților partenerilor săi de afaceri aflate sub controlul său și de-a lungul lanțului său valoric; subliniază, prin urmare, că diligența necesară ar trebui să cuprindă întregul lanț valoric, dar ar trebui să implice și o politică de stabilire a priorităților; subliniază că toate drepturile omului sunt universale, indivizibile, interdependente și interconectate și ar trebui promovate și respectate în mod corect, echitabil și nediscriminatoriu;
8. solicită consolidarea trasabilității lanțurilor de aprovizionare, stabilită în temeiul regulilor de origine prevăzute de Codul vamal al Uniunii; ia act de faptul că politica Uniunii în domeniul drepturilor omului și viitoarele cerințe privind diligența necesară a întreprinderilor, adoptate ca urmare a unei propuneri legislative a Comisiei, ar trebui să fie luate în considerare în desfășurarea politicii comerciale a Uniunii, inclusiv în ceea ce privește ratificarea acordurilor comerciale și de investiții, și ar trebui să acopere comerțul cu toți partenerii comerciali, nu doar cu cei cu care Uniunea a încheiat un acord de liber schimb; subliniază că instrumentele comerciale ale Uniunii ar trebui să includă mecanisme solide de asigurare a respectării legii, precum retragerea accesului preferențial în cazul unei neconformități;
9. consideră că un viitor cadru obligatoriu al Uniunii privind diligența necesară ar trebui să aibă un domeniu de aplicare extins și să acopere toate întreprinderile mari care intră sub incidența dreptului unui stat membru sau care sunt stabilite pe teritoriul Uniunii, inclusiv cele care furnizează produse și servicii financiare, indiferent de sectorul lor de activitate și indiferent dacă sunt întreprinderi deținute sau controlate de stat, precum și toate întreprinderile mici și mijlocii cotate la bursă și întreprinderile mici și mijlocii cu grad ridicat de risc; consideră că acest cadru ar trebui să includă, de asemenea, întreprinderile stabilite în afara Uniunii, dar care sunt active pe piața internă;

Miercuri, 10 martie 2021

10. are convingerea că respectarea obligațiilor privind diligența necesară ar trebui să constituie o condiție pentru accesul la piața internă și că ar trebui ca operatorii să aibă obligația de a colecta și a furniza, prin practicarea diligenței necesare, dovezi care arată că produsele pe care le introduc pe piața internă sunt în conformitate cu criteriile în materie de mediu și de drepturi ale omului care sunt prevăzute în viitoarea legislație privind diligența necesară; solicită măsuri complementare, cum ar fi interzicerea importurilor de produse care au legătură cu încălcări grave ale drepturilor omului, precum munca forțată sau munca copiilor; subliniază importanța includerii obiectivelor de combatere a muncii forțate și a muncii copiilor în capitolele privind comerțul și dezvoltarea durabilă ale acordurilor comerciale încheiate de Uniune;

11. consideră că unele întreprinderi, în special întreprinderile mici și mijlocii cotate la bursă și întreprinderile mici și mijlocii cu grad ridicat de risc, ar putea avea nevoie de procese de diligență necesară mai puțin cuprinzătoare și formalizate și că o abordare proporțională ar trebui să țină seama, printre alte elemente, de sectorul de activitate, de dimensiunea întreprinderii, de gravitatea și probabilitatea riscurilor legate de respectarea drepturilor omului, de guvernanță și de mediu, inerente operațiunilor sale, precum și de contextul operațiunilor sale, inclusiv de cel geografic, de modelul său de afaceri, de poziția sa în cadrul lanțurilor valorice și de natura produselor și serviciilor sale; solicită să se acorde asistență tehnică specifică întreprinderilor din Uniune, în special întreprinderilor mici și mijlocii, astfel încât acestea să poată respecta cerințele privind diligența necesară;

12. subliniază că strategiile privind diligența necesară ar trebui să fie aliniate la ODD și la obiectivele de politică ale Uniunii în domeniul drepturilor omului și al mediului, inclusiv la Pactul verde european și la angajamentul de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră cu cel puțin 55 % până în 2030, precum și la politica internațională a Uniunii, în special la Convenția privind diversitatea biologică și la Acordul de la Paris, precum și la obiectivele sale de a menține creșterea temperaturii medii globale cu mult sub 2 °C peste nivelurile preindustriale și de a continua eforturile de limitare a creșterii temperaturii la 1,5 °C peste nivelurile preindustriale; solicită Comisiei să elaboreze, cu participarea semnificativă a organismelor, oficiilor și agențiilor relevante ale Uniunii, un set de orientări privind diligența necesară, inclusiv orientări specifice fiecărui sector, cu privire la modul de respectare a instrumentelor juridice obligatorii existente și viitoare ale Uniunii și internaționale și de a fi în conformitate cu cadrele voluntare privind diligența necesară, inclusiv metodologii coerente și indicatori clari de măsurare a impactului și a progresului, în domeniul drepturilor omului, al mediului și al bunei guvernante, și reiterează faptul că aceste orientări ar fi utile în special pentru întreprinderile mici și mijlocii;

13. ia act de faptul că sistemele autorizate din industrie oferă întreprinderilor mici și mijlocii posibilitatea de a-și pune în comun și de a-și partaja responsabilitățile în mod eficient; subliniază, cu toate acestea, că recurgerea la sisteme autorizate din industrie nu exclude posibilitatea ca o întreprindere să își încalce obligațiile de diligență necesară sau să fie trasă la răspundere în conformitate cu dreptul intern; observă că sistemele autorizate din industrie trebuie să fie evaluate, recunoscute și supravegheate de Comisie;

14. invită Comisia să respecte în legislația viitoare principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare, consacrat la articolul 208 din TFUE; subliniază că este important să se reducă la minimum posibilele contradicții și să se creeze sinergii cu politica de cooperare pentru dezvoltare în beneficiul țărilor în curs de dezvoltare și să se mărească eficacitatea cooperării pentru dezvoltare; consideră că, în practică, acest lucru înseamnă să implice în mod activ Direcția Generală Cooperare Internațională și Dezvoltare a Comisiei în activitatea legislativă în curs și să realizeze o evaluare aprofundată a impactului viitoarei legislații relevante a Uniunii asupra țărilor în curs de dezvoltare din punct de vedere economic, social, al drepturilor omului și al mediului, în conformitate cu orientările privind o mai bună legiferare ⁽³⁶⁾ și cu instrumentul 34 din setul de instrumente pentru o mai bună legiferare ⁽³⁷⁾; remarcă că rezultatele evaluării respective ar trebui să stea la baza viitoarei propuneri legislative;

15. subliniază faptul că complementaritatea și coordonarea cu politica, instrumentele și actorii cooperării pentru dezvoltare este decisivă și că, prin urmare, viitoarea legislație a Uniunii ar trebui să prevadă unele dispoziții în acest sens;

16. subliniază că obligațiile de diligență necesară ar trebui să fie concepute cu atenție pentru a fi un proces continuu și dinamic în locul unui „exercițiu de bifare” și că strategiile de diligență necesară ar trebui să fie în concordanță cu natura dinamică a efectelor negative; consideră că aceste strategii ar trebui să acopere toate efectele negative reale sau potențiale asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernante, deși gravitatea și probabilitatea impactului negativ ar trebui luate în considerare în contextul unei politici de stabilire a priorităților; consideră că, în conformitate cu principiul

⁽³⁶⁾ SWD(2017)0350.

⁽³⁷⁾ https://ec.europa.eu/info/files/better-regulation-toolbox-34_en

Miercuri, 10 martie 2021

proporționalității, este important să se alinieze cât mai mult posibil instrumentele și cadrele existente; subliniază că este necesar ca Comisia să efectueze o evaluare de impact solidă pentru a identifica tipurile de efecte negative potențiale sau reale, pentru a investiga consecințele asupra condițiilor de concurență echitabile la nivel european și mondial, inclusiv sarcina administrativă asupra întreprinderilor și consecințele pozitive asupra drepturilor omului, mediului și buneii guvernante, precum și pentru a concepe norme care sporesc competitivitatea, protecția părților interesate și a mediului și sunt funcționale și aplicabile tuturor actorilor de pe piața internă, inclusiv întreprinderilor mici și mijlocii cu risc ridicat și cotate la bursă; subliniază că evaluarea de impact ar trebui să ia în considerare, de asemenea, consecințele viitoarei directive asupra schimbărilor lanțului valoric global în ceea ce privește persoanele și întreprinderile afectate și avantajele comparative ale țărilor partenere în curs de dezvoltare;

17. subliniază că cerințele cuprinzătoare în materie de transparență reprezintă un element esențial al legislației privind obligația de diligență necesară; observă că o informare și o transparență îmbunătățită ajută furnizorii și producătorii să aibă un control mai bun asupra lanțurilor lor de aprovizionare și o înțelegere mai bună a acestora și îmbunătățesc capacitatea de monitorizare a părților interesate și a consumatorilor, precum și încrederea publicului în producție; subliniază, în acest sens, că viitoarea legislație privind diligența necesară ar trebui să ia în considerare soluții digitale pentru a facilita accesul publicului la informații și pentru a reduce la minimum sarcinile birocratice;

18. ia act de faptul că diligența necesară presupune și măsurarea eficacității procedurilor și măsurilor luate prin audituri adecvate și comunicarea rezultatelor, inclusiv prin întocmirea periodică a unor rapoarte publice de evaluare privind procesele de diligență necesară ale întreprinderii și rezultatele acestora într-un format standardizat, bazat pe un cadru de raportare adecvat și coerent; recomandă ca rapoartele să fie ușor accesibile și disponibile, în special pentru persoanele afectate și potențial afectate; afirmă că cerințele de divulgare ar trebui să țină seama de politica în domeniul concurenței și de interesul legitim de a proteja know-how-ul comercial intern și nu ar trebui să conducă la obstacole disproporționate sau la o sarcină financiară pentru întreprinderi;

19. subliniază că obligația de diligență efectivă impune ca întreprinderile să desfășoare cu bună credință discuții eficiente, semnificative și în cunoștință de cauză cu părțile interesate relevante; subliniază că un cadru obligatoriu al Uniunii privind diligența necesară ar trebui să asigure implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor la nivel național, la nivelul Uniunii și la nivel mondial în stabilirea și punerea în aplicare a strategiei de diligență necesară; subliniază că procedurile pentru implicarea părților interesate trebuie să asigure siguranța și protecția integrității fizice și juridice a părților interesate;

20. accentuează faptul că, în spiritul reciprocității, angajamentul față de partenerii comerciali este esențial pentru a asigura că măsurile de diligență necesară generează schimbarea; subliniază importanța unor măsuri conexe și a unor proiecte care să faciliteze punerea în aplicare a acordurilor de liber schimb ale Uniunii și solicită o legătură solidă între aceste măsuri și legislația orizontală privind diligența necesară; solicită, prin urmare, ca instrumentele financiare, cum ar fi ajutorul pentru comerț, să fie utilizate pentru a promova și a sprijini adoptarea unui comportament responsabil în afaceri în țările partenere, inclusiv asistență tehnică pentru formarea cu privire la diligența necesară, mecanisme de asigurare a trasabilității și implementarea în țările partenere a unor reforme dirijate de experți; subliniază, în acest sens, necesitatea de a promova buna guvernare;

21. solicită ca instrumentele comerciale să fie legate de monitorizarea aplicării viitoarei legislații privind diligența necesară de către întreprinderile din Uniune care își desfășoară activitatea în afara Uniunii, inclusiv prin organizarea unor schimburi semnificative de opinii cu titularii de drepturi, comunitățile locale, camerele de comerț și instituțiile naționale din domeniul drepturilor omului, actorii societății civile și sindicatele și prin sprijinirea acestora, precum și prin implicarea delegațiilor Uniunii în monitorizarea aplicării acestei legislații; invită Comisia să coopereze cu camerele de comerț ale statelor membre și cu instituțiile naționale din domeniul drepturilor omului pentru furnizarea de instrumente și informații online cu scopul de a sprijini punerea în aplicare a viitoarei legislații privind diligența necesară;

22. ia act de faptul că o coordonare la nivel sectorial ar putea îmbunătăți coerența și eficacitatea eforturilor privind diligența necesară, ar putea permite schimbul de bune practici și ar contribui la crearea condițiilor de concurență echitabile;

23. consideră că, pentru a aplica diligența necesară, statele membre ar trebui să instituie sau să desemneze autorități naționale care să facă schimb de cele mai bune practici, să efectueze investigații, precum și să supravegheze și să impună sancțiuni, ținând seama de gravitatea și de caracterul repetat al încălcărilor; subliniază că aceste autorități ar trebui să dispună de suficiente resurse și competențe pentru a-și îndeplini misiunea; consideră că Comisia ar trebui să înființeze o rețea europeană privind diligența necesară pentru a răspunde, împreună cu autoritățile naționale competente, de

Miercuri, 10 martie 2021

coordonarea și convergența practicilor de reglementare, investigație, aplicare și supraveghere, precum și de schimbul de informații și monitorizarea performanței autorităților naționale competente; consideră că statele membre și Comisia ar trebui să se asigure că întreprinderile își publică strategiile privind diligența necesară pe o platformă accesibilă publicului și centralizată, supravegheată de autoritățile naționale competente;

24. subliniază că cerințele cuprinzătoare în materie de transparență reprezintă un element esențial al legislației privind obligația de diligență necesară; observă că o informare și o transparență îmbunătățită ajută furnizorii și producătorii să aibă un control mai bun asupra lanțurilor lor de aprovizionare și o înțelegere mai bună a acestora și îmbunătățesc încrederea publicului în producție; subliniază, în acest sens, că viitoarea legislație privind obligația de diligență ar trebui să se concentreze asupra soluțiilor digitale pentru a reduce la minimum sarcinile birocratice și invită Comisia să analizeze noi soluții tehnologice care să sprijine crearea și îmbunătățirea trasabilității în lanțurile de aprovizionare globale; reamintește că tehnologia blockchain sustenabilă poate contribui la realizarea acestui obiectiv;

25. consideră că mecanismele de soluționare a reclamațiilor la nivel de întreprindere pot oferi căi de atac eficiente în stadiul incipient, cu condiția să fie legitime, accesibile, previzibile, echitabile, transparente, compatibile cu drepturile omului, bazate pe angajament și dialog și să asigure protecție împotriva represaliilor; consideră că astfel de mecanisme private trebuie să fie articulate corespunzător cu mecanisme judiciare pentru a garanta nivelul cel mai ridicat de protecție a drepturilor fundamentale, inclusiv a dreptului la un proces echitabil; subliniază că astfel de mecanisme nu ar trebui să submineze niciodată dreptul unei victime de a depune o plângere în fața autorităților competente și de a-și căuta dreptatea în fața unei instanțe de judecată; sugerează că autoritățile judiciare ar trebui să fie în măsură să dea curs unei plângeri depuse de părți terțe prin canale sigure și accesibile, fără amenințarea cu represalii;

26. salută anunțul că propunerea Comisiei va include un regim de răspundere și consideră că, pentru a permite victimelor să obțină o cale de atac eficientă, întreprinderile ar trebui să fie trase la răspundere, în conformitate cu dreptul intern, pentru prejudiciul pe care întreprinderile aflate sub controlul lor l-au cauzat sau la care au contribuit prin acte sau omisiuni, în cazul în care acestea din urmă au comis încălcări ale drepturilor omului sau au cauzat daune mediului, cu excepția cazului în care întreprinderea poate dovedi că a acționat cu atenția cuvenită, în conformitate cu obligațiile sale de diligență necesară și a luat toate măsurile rezonabile pentru a preveni astfel de prejudicii; subliniază că limitările temporale, accesul dificil la probe, precum și inegalitățile de gen, vulnerabilitatea și marginalizarea pot fi obstacole practice și procedurale majore cu care se confruntă victimele încălcărilor drepturilor omului în țările terțe, care le blochează accesul la căi de atac eficiente; subliniază importanța accesului efectiv la căi de atac fără teamă de represalii și într-un mod care să țină seama de dimensiunea de gen, precum și pentru persoanele aflate în situații de vulnerabilitate, astfel cum se prevede la articolul 13 din Convenția privind drepturile persoanelor cu handicap; reamintește că articolul 47 din Cartă impune statelor membre să acorde asistență juridică celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care un astfel de ajutor este necesar pentru a asigura accesul efectiv la justiție;

27. ia act de faptul că trasabilitatea întreprinderilor în cadrul lanțului valoric poate fi dificilă; invită Comisia să evalueze și să propună instrumente pentru a ajuta întreprinderile să asigure trasabilitatea lanțurilor lor valorice; subliniază că tehnologiile digitale ar putea sprijini întreprinderile prin diligența necesară în cadrul lanțului lor valoric și ar putea reduce costurile; consideră că obiectivul de inovare al Uniunii ar trebui legat de promovarea drepturilor omului și a guvernancei sustenabile în cadrul viitoarelor cerințe privind diligența necesară;

28. consideră că aplicarea diligenței necesare nu ar trebui să exonereze în mod automat întreprinderile de răspunderea pentru prejudiciul pe care l-au cauzat sau la care au contribuit; consideră, de asemenea, că existența unui proces solid și eficace de diligență necesară poate totuși ajuta întreprinderile să evite provocarea de prejudicii; consideră, de asemenea, că legislația privind diligența necesară ar trebui să se aplice fără a aduce atingere altor cadre de răspundere aplicabile în materie de subcontractare, detașare sau lanț de aprovizionare stabilite la nivel național, european și internațional, inclusiv în ceea ce privește răspunderea solidară în lanțurile de subcontractare;

29. relevă că victimele efectelor negative legate de afaceri sunt adesea insuficient protejate de dreptul statului în care s-a produs prejudiciul; consideră, în acest sens, că dispozițiile relevante ale viitoarei directive ar trebui considerate dispoziții imperative derogatorii, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă -obligații contractuale (Roma II)⁽³⁸⁾;

30. invită Comisia să propună un mandat de negociere pentru ca Uniunea să se angajeze în mod constructiv în negocierea unui instrument internațional obligatoriu din punct de vedere juridic al ONU pentru a reglementa, în dreptul internațional al drepturilor omului, activitățile corporațiilor transnaționale și ale altor întreprinderi;

⁽³⁸⁾ JO L 199, 31.7.2007, p. 40.

Miercuri, 10 martie 2021

31. recomandă ca sprijinul acordat de Comisie statului de drept, bunei guvernări și accesului la justiție în țările terțe să acorde prioritate consolidării capacităților autorităților locale în domeniile vizate de viitoarea legislație, atunci când este cazul;
 32. solicită Comisiei să prezinte, fără întârzieri nejustificate, o propunere legislativă privind diligența necesară cu caracter obligatoriu în cadrul lanțului de aprovizionare, pe baza recomandărilor din anexă; consideră că, fără a aduce atingere aspectelor detaliate ale viitoarei propuneri legislative, articolul 50, articolul 83 alineatul (2) și articolul 114 din TFUE ar trebui alese ca temeiuri juridice pentru propunere;
 33. consideră că propunerea solicitată nu are implicații financiare pentru bugetul general al Uniunii;
 34. încredințează Președintelui sarcina de a transmite Consiliului și Comisiei, precum și guvernelor și parlamentelor naționale ale statelor membre prezenta rezoluție și recomandările din anexă.
-

Miercuri, 10 martie 2021

ANEXĂ LA REZOLUȚIE

RECOMANDĂRI PRIVIND CONȚINUTUL PROPUNERII SOLICITATE

RECOMANDĂRI PENTRU ELABORAREA UNEI DIRECTIVE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI PRIVIND DILIGENȚA NECESARĂ A ÎNȚREPRINDERILOR ȘI RĂSPUNDEREA ACESTORA

TEXTUL PROPUNERII SOLICITATE

Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind diligența necesară a întreprinderilor și răspunderea acestora

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50, articolul 83 alineatul (2) și articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Conștientizarea responsabilităților întreprinderilor în ceea ce privește efectele negative ale lanțurilor lor valorice asupra drepturilor omului a căpătat amploare în anii 1990, când noile practici de delocalizare a producției de îmbrăcăminte și încălțăminte au atras atenția asupra condițiilor precare de muncă cu care se confruntau mulți lucrători din lanțurile valorice globale, inclusiv copii. În același timp, multe întreprinderi din domeniul petrolului, gazelor, mineritului și industriei alimentare au pătruns în zone tot mai izolate, strămutând adesea comunități indigene fără consultări sau compensații adecvate.
- (2) În contextul apariției tot mai multor dovezi de încălcări ale drepturilor omului și de degradare a mediului, au crescut îngrijorările privind garantarea respectării drepturilor omului de către întreprinderi și garantarea accesului la justiție pentru victime, în special atunci când lanțurile valorice ale unor întreprinderi ajung în state cu sisteme juridice și de aplicare a legii slabe, precum și privind modalitățile de a le trage la răspundere în conformitate cu dreptul intern pentru cauzarea de prejudicii sau pentru contribuția la acestea. În acest sens, în 2008, Consiliul pentru Drepturile Omului al ONU a salutat în unanimitate adoptarea cadrului „Protect, Respect and Remedy” („Protecție, respect și remediere”). Acest cadru se bazează pe trei piloni: datoria statului de a proteja împotriva încălcării drepturilor omului de către terți, inclusiv de către întreprinderi, prin politici, reglementări și hotărâri adecvate; responsabilitatea întreprinderilor de a respecta drepturile omului, ceea ce înseamnă a acționa cu diligența necesară pentru a evita încălcarea drepturilor altora și pentru a elimina efectele negative care apar; și un acces mai mare al victimelor la căi de atac eficiente, atât judiciare, cât și extrajudiciare.
- (3) Acest cadru a fost urmat de aprobarea de către Consiliul pentru Drepturile Omului al ONU, în 2011, a „Principiilor directe privind afacerile și drepturile omului” (PDONU). PDONU au introdus primul standard global pentru „diligența necesară” și au oferit întreprinderilor un cadru fără caracter obligatoriu pentru a-și pune în practică responsabilitatea de a respecta drepturile omului. Ulterior, alte organizații internaționale au elaborat standarde de diligență necesară pe baza PDONU. Ghidul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) pentru întreprinderile multinaționale din 2011 menționează pe larg diligența necesară, iar OCDE a elaborat orientări pentru a ajuta întreprinderile să aplice diligența necesară în anumite sectoare și lanțuri de aprovizionare. În 2016, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a adoptat o recomandare adresată statelor membre cu privire la drepturile omului și mediul de afaceri, solicitând statelor membre să adopte măsuri legislative și de altă natură pentru a se asigura că încălcările drepturilor omului în cadrul lanțului valoric al unei întreprinderi atrag răspunderea administrativă, civilă

⁽¹⁾ JO ...

Miercuri, 10 martie 2021

și penală în fața instanțelor europene. În 2018 OCDE a adoptat un Ghid general privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri. În mod similar, Organizația Internațională a Muncii (OIM) a adoptat în 2017 Declarația tripartită de principii a OIM privind întreprinderile multinaționale și politica socială, care încurajează întreprinderile să înființeze mecanisme de diligență necesară pentru a identifica, preveni, atenua și a explica modul în care tratează efectele negative reale și potențiale ale activității lor în ceea ce privește drepturile omului recunoscute la nivel internațional. Pactul Global al Organizației Națiunilor Unite din 2012, Salvați Copiii și Principiile privind drepturile copiilor și afacerile elaborate de UNICEF identifică aspectele fundamentale privind drepturile copiilor în contextul efectelor negative ale mediului de afaceri, iar UNICEF a elaborat o serie de documente de orientare care sprijină diligența necesară a întreprinderilor în ceea ce privește copiii. În cadrul Observației sale generale nr. 16 din 2013, Comitetul ONU pentru drepturile copilului identifică o serie cuprinzătoare de obligații ale statelor în ceea ce privește impactul sectorului economic asupra drepturilor copiilor, inclusiv obligația statelor de a solicita întreprinderilor să asigure diligența necesară în legătură cu drepturile copilului.

- (4) Întreprinderile au astfel în prezent la dispoziție un număr important de instrumente internaționale de diligență necesară care le pot ajuta să își îndeplinească responsabilitatea de a respecta drepturile omului. Cu toate că importanța acestor instrumente pentru întreprinderile care își iau în serios datoria de a respecta drepturile omului nu poate fi subliniată îndeajuns, caracterul lor voluntar le poate submina eficacitatea, iar efectul lor s-a dovedit limitat, prea puține întreprinderi aplicând voluntar diligența necesară în materie de drepturi ale omului în legătură cu activitățile lor și cu cele ale partenerilor lor de afaceri. Această situație este agravată de concentrarea excesivă a multor întreprinderi asupra creșterii la maximum a profitului pe termen scurt.
- (5) Instrumentele internaționale existente în materie de diligență necesară nu au reușit să le ofere victimelor încălcărilor drepturilor omului și ale efectelor negative asupra mediului acces la justiție și la căi de atac din cauza caracterului lor extrajudiciar și voluntar. Datoria principală de a apăra drepturile omului și de a oferi acces la justiție revine statelor, iar lipsa mecanismelor judiciare publice care să tragă la răspundere întreprinderile pentru prejudiciile care survin în lanțurile lor valorice nu ar trebui și nu pot să fie compensate în mod adecvat prin elaborarea unor mecanisme operaționale private de soluționare a reclamațiilor. Întrucât astfel de mecanisme sunt utile în asigurarea ajutorului de urgență și a despăgubirii rapide pentru mici prejudicii, acestea ar trebui să fie reglementate cu atenție de autoritățile publice și nu ar trebui să submineze dreptul victimelor de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil în fața instanțelor de judecată.
- (6) Uniunea a adoptat cadre de diligență necesară cu caracter obligatoriu în domenii foarte circumscrise, cu scopul de a combate activitățile care aduc atingere intereselor Uniunii sau ale statelor sale membre, cum ar fi finanțarea terorismului sau defrișările. În 2010, Uniunea a adoptat Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (?), care prevede cerințe de diligență necesară pentru operatorii care introduc lemn și produse din lemn pe piața internă și impune comercianților din lanțul de aprovizionare să prezinte informații elementare privind furnizorii și cumpărătorii lor, pentru a îmbunătăți trasabilitatea lemnului și a produselor din lemn. Regulamentul (UE) 2017/821 al Parlamentului European și al Consiliului (?) creează un sistem al Uniunii pentru diligența necesară în cadrul lanțului de aprovizionare cu scopul de a reduce posibilitățile grupurilor armate, ale grupărilor teroriste și/sau ale forțelor de securitate de a comercializa staniu, tantal și tungsten, minereurile acestora și aur.
- (7) O abordare diferită, mai generală și complementară, bazată pe transparență și sustenabilitate, a fost adoptată prin Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), care impune întreprinderilor cu peste 500 de angajați obligația de a raporta cu privire la politicile de mediu, sociale, de personal și în domeniul combaterii corupției și dării de mită pe care le aplică, precum și cu privire la respectarea drepturilor omului, inclusiv diligența necesară.
- (8) În unele state membre, necesitatea de a face întreprinderile mai receptivă la drepturile omului și la preocupările legate de mediu și de bună guvernare a condus la adoptarea unor acte legislative interne privind diligența necesară. În Țările de Jos, Legea privind diligența necesară pentru prevenirea exploatării prin muncă a copiilor impune întreprinderilor care își desfășoară activitatea pe piața olandeză să investigheze dacă există o suspiciune întemeiată că

(?) Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn (JO L 295, 12.11.2010, p. 23).

(?) Regulamentul (UE) 2017/821 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2017 de stabilire a unor obligații de diligență necesară în cadrul lanțului de aprovizionare care revin importatorilor din Uniune de staniu, tantal și tungsten, de minereuri ale acestora și de aur provenind din zone de conflict și din zone cu risc ridicat (JO L 130, 19.5.2017, p. 1).

(*) Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari (JO L 330, 15.11.2014, p. 1).

Miercuri, 10 martie 2021

bunurile sau serviciile furnizate au fost produse folosind munca copiilor și, în cazul unei suspiciuni întemeiate, să adopte și să pună în aplicare un plan de acțiune. În Franța, Legea privind obligația de vigilență a societății-mamă și a întreprinderilor contractante impune anumitor întreprinderi mari să adopte, să publice și să implementeze un plan de diligență necesară pentru a identifica și preveni riscurile în materie de drepturi ale omului, sănătate și siguranță și mediu cauzate de întreprindere, de filialele, de subcontractanții sau de furnizorii lor. Legislația franceză stabilește o răspundere administrativă pentru nerespectarea cerințelor sale de diligență necesară, precum și răspundere civilă pentru întreprinderea care acordă despăgubiri pentru prejudiciul cauzat. În multe alte state membre este în desfășurare o dezbateră cu privire la introducerea unor cerințe obligatorii privind diligența necesară pentru întreprinderi, în prezent anumite state membre luând în calcul adoptarea unei astfel de legislații, inclusiv Germania, Suedia, Austria, Finlanda, Danemarca și Luxemburg.

- (9) În 2016 opt parlamente naționale, inclusiv parlamentele Estoniei, Lituaniei, Slovaciei și Portugaliei, Camera Reprezentanților din Țările de Jos, Senatul Republicii Italiene și Adunarea Națională din Franța, precum și Camera Lorzilor din Regatul Unit și-au exprimat sprijinul pentru o „inițiativă a cartonașului verde”, solicitând Comisiei să inițieze legislație pentru a asigura responsabilitatea întreprinderilor pentru încălcările drepturilor omului.
- (10) Insuficienta armonizare a legislațiilor poate avea un impact negativ asupra libertății de stabilire. De aceea o mai mare armonizare este esențială pentru a preveni crearea unor avantaje concurențiale neloiale. Pentru a crea condiții de concurență echitabile, este important ca normele să se aplice tuturor întreprinderilor – fie ele din Uniune sau din afara ei – care își desfășoară activitatea pe piața internă.
- (11) Există diferențe semnificative între legile, reglementările și dispozițiile administrative ale statelor membre cu privire la diligența necesară a întreprinderilor Uniunii, inclusiv cu privire la răspunderea civilă. Este necesar să se împiedice apariția, în viitor, a unor bariere în calea comerțului ca rezultat al evoluției divergente a astfel de legi naționale.
- (12) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile, responsabilitatea întreprinderilor de a respecta drepturile omului în conformitate cu standardele internaționale ar trebui transformată într-o obligație legală la nivelul Uniunii. Prin coordonarea garanțiilor privind protecția drepturilor omului, a mediului și a bunei guvernări, prezenta directivă ar trebui să garanteze că toate marile întreprinderi și întreprinderile cu grad ridicat de risc sau întreprinderile mici și mijlocii cotate la bursă din Uniune și din afara ei care își desfășoară activitatea pe piața internă fac obiectul unor cerințe armonizate privind diligența necesară, ceea ce va conduce la evitarea fragmentării normative și la îmbunătățirea funcționării pieței interne.
- (13) Introducerea unor cerințe obligatorii privind diligența necesară la nivelul Uniunii ar fi benefică pentru întreprinderi din punctul de vedere al armonizării, certitudinii juridice și asigurării unor condiții echitabile de concurență și ar oferi un avantaj competitiv întreprinderilor cărora li se aplică, în măsura în care societatea cere din ce în ce mai mult întreprinderilor să respecte principii etice și să devină mai sustenabile. Prin stabilirea unui standard al Uniunii privind diligența necesară, prezenta directivă ar putea contribui la promovarea apariției unui standard global pentru conduita de afaceri responsabilă.
- (14) Prezenta directivă are ca scop prevenirea și atenuarea efectelor negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări în întregul lanț valoric, precum și garantarea faptului că întreprinderile pot fi trase la răspundere pentru aceste efecte și că orice persoană care a suferit un prejudiciu în acest sens poate să își exercite efectiv dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe și dreptul de a obține despăgubiri în conformitate cu dreptul intern.
- (15) Prezenta directivă nu vizează înlocuirea legislației sectoriale a Uniunii privind diligența necesară, aflată deja în vigoare, sau împiedicarea introducerii ulterioare de legislație sectorială în Uniune. Prin urmare, ea ar trebui să se aplice fără a aduce atingere altor cerințe privind diligența necesară stabilite în legislația sectorială a Uniunii, în special în Regulamentele (UE) nr. 995/2010 și (UE) 2017/821, cu excepția cazului în care cerințele privind diligența necesară din prezenta directivă prevăd o diligență necesară mai riguroasă în ceea ce privește drepturile omului, mediul sau buna guvernare.
- (16) Punerea în aplicare a prezentei directive nu ar trebui să creeze în niciun fel motive de justificare a reducerii nivelului general de protecție a drepturilor omului sau a mediului. În particular, aceasta nu ar trebui să afecteze alte cadre de răspundere aplicabile subcontractării, detașării sau lanțurilor de aprovizionare de la nivel național, al Uniunii sau internațional. Faptul că o întreprindere și-a îndeplinit obligațiile în materie de diligență necesară în temeiul prezentei directive nu ar trebui să o exonereze de obligațiile care îi revin în temeiul altor cadre de răspundere sau să i le reducă și, prin urmare, orice acțiune în justiție introdusă împotriva ei în temeiul altor cadre de răspundere nu ar trebui să fie respinsă din acest motiv.

Miercuri, 10 martie 2021

- (17) Prezenta directivă ar trebui să se aplice tuturor întreprinderilor mari reglementate de legislația unui stat membru, stabilite pe teritoriul Uniunii sau care își desfășoară activitatea pe piața internă europeană, indiferent dacă sunt private sau de stat și indiferent de sectorul în care activează, inclusiv cel financiar. Prezenta directivă ar trebui să se aplice și întreprinderilor mici și mijlocii cotate la bursă și întreprinderilor mici și mijlocii cu grad ridicat de risc (*).
- (18) Proportionalitatea este parte integrantă a procesului de diligență necesară, deoarece acest proces depinde de gravitatea și probabilitatea efectelor negative pe care le poate cauza, la care poate contribui sau cu care ar putea fi asociată o întreprindere, de sectorul de activitate, de dimensiunea sa, de natura și contextul, inclusiv geografic, al operațiunilor sale, de modelul său de afaceri, de poziția sa în lanțul valoric și de natura produselor și serviciilor sale. O întreprindere mare ale cărei relații de afaceri directe se situează integral în Uniune sau o întreprindere mică sau mijlocie care, după efectuarea unei evaluări a riscurilor, concluzionează că nu a identificat niciun efect negativ potențial sau real în relațiile sale de afaceri, ar putea publica o declarație în acest sens, inclusiv o evaluare a riscurilor care să conțină datele, informațiile și metodologia relevante, care ar trebui, în orice caz, să fie revizuite în cazul modificării activității, relațiilor de afaceri sau contextului operațional ale întreprinderii.
- (19) În ceea ce privește întreprinderile deținute sau controlate de stat, îndeplinirea obligațiilor de diligență necesară ar trebui să impună ca acestea să achiziționeze servicii de la întreprinderi care respectă obligațiile de diligență necesară. Statele membre sunt încurajate să nu acorde ajutoare de stat, inclusiv prin sistemele de ajutor de stat, achiziții publice, agenții de creditare a exportului sau împrumuturi guvernamentale, întreprinderilor care nu respectă obiectivele prezentei directive.
- (20) În sensul prezentei directive, diligența necesară ar trebui înțeleasă ca obligația unei întreprinderi de a lua toate măsurile proporționale și adecvate și de a depune eforturi în limita mijloacelor de care dispune pentru a preveni apariția unor efecte negative asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări în lanțul său valoric și de a combate astfel de efecte atunci când ele apar. În practică, diligența necesară constă într-un proces creat de o întreprindere pentru a identifica, evalua, preveni, atenua, opri, monitoriza, comunica, explica, trata și remedia efectele negative potențiale și/sau reale asupra drepturilor omului, inclusiv asupra drepturilor sociale și de muncă, asupra mediului, inclusiv contribuirea la schimbările climatice, și asupra bunei guvernări în cadrul activităților sale și în relațiile de afaceri din cadrul lanțurilor valorice. Întreprinderile care intră sub incidența prezentei directive nu ar trebui să transmită furnizorilor obligațiile de diligență.
- (21) Anexa xx stabilește o listă a tipurilor de efecte negative ale întreprinderilor asupra drepturilor omului. În măsura în care acestea sunt relevante pentru întreprinderi, Comisia ar trebui să introducă în această anexă efectele negative asupra drepturilor omului exprimate în convențiile internaționale privind drepturile omului care au un caracter obligatoriu pentru Uniunea Europeană sau statele sale membre, în Carta internațională a drepturilor omului, în dreptul internațional umanitar, în instrumentele Organizației Națiunilor Unite pentru drepturile omului privind drepturile persoanelor aparținând unor grupuri sau comunități deosebit de vulnerabile, precum și principiile privind drepturile fundamentale stabilite în Declarația OIM cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă, precum și cele recunoscute în Convenția OIM privind libertatea de asociere și recunoașterea efectivă a dreptului de negociere colectivă, Convenția OIM privind eliminarea tuturor formelor de muncă forțată sau obligatorie, Convenția OIM privind abolirea efectivă a muncii copiilor și Convenția OIM privind eliminarea discriminării în materie de încadrare în muncă și profesie. Acestea includ, de asemenea, dar nu se limitează la acestea, impactul negativ asupra altor drepturi recunoscute în Declarația tripartită de principii privind întreprinderile multinaționale și politica socială (Declarația MNE) și într-o serie de convenții ale OIM precum cele privind libertatea de asociere, negocierea colectivă, vârsta minimă, securitatea și sănătatea în muncă, egalitatea de remunerare și drepturile recunoscute în Convenția cu privire la drepturile copilului, Carta africană a drepturilor omului și popoarelor, Convenția americană privind drepturile omului, Convenția europeană a drepturilor omului, Carta socială europeană, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și constituțiile și legislațiile naționale care recunosc sau pun în aplicare drepturile omului. Comisia ar trebui să se asigure că tipurile de efecte enumerate sunt rezonabile și realizabile.

(*) Comisia ar trebui să identifice sectoarele economice cu grad ridicat de risc, cu un impact semnificativ asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări pentru a include întreprinderile mici și mijlocii din aceste sectoare în domeniul de aplicare al prezentei directive. Întreprinderile mici și mijlocii cu grad ridicat de risc ar trebui definite de Comisie în prezenta directivă. Definiția ar trebui să țină seama de sectorul în care activează întreprinderea sau de tipul de activitate al acesteia.

Miercuri, 10 martie 2021

- (22) Efectele negative asupra mediului sunt adesea strâns legate de efectele negative asupra drepturilor omului. Raportorul special al ONU pentru drepturile omului și mediu a declarat că dreptul la viață, sănătate, alimentație, apă și dezvoltare, precum și dreptul la un mediu sigur, curat, sănătos și sustenabil sunt necesare pentru exercitarea deplină a drepturilor omului. Mai mult, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a recunoscut, în Rezoluția nr. 64/292, dreptul la apă potabilă sigură și curată și la salubritate ca drept al omului. Pandemia de COVID-19 a subliniat nu doar importanța unor medii de lucru sigure și sănătoase, ci și importanța întreprinderilor care se asigură că nu generează riscuri la adresa sănătății în lanțurile lor valorice sau că nu contribuie la acestea. În consecință, aceste drepturi ar trebui să fie protejate de prezenta directivă.
- (23) Anexa xxx stabilește o listă a tipurilor de efecte negative temporare sau permanente asupra mediului legate de întreprinderi și care sunt relevante pentru acestea. Acest tip de efecte ar trebui să includă, printre altele, producerea de deșeuri, poluarea difuză și emisiile de gaze cu efect de seră care duc la o încălzire globală cu mai mult de 1,5 °C față de nivelul preindustrial, despădurirea și orice alt fel de efect asupra climei, calității aerului, solului și apei, utilizării sustenabile a resurselor naturale, biodiversității și ecosistemelor. Comisia ar trebui să se asigure că tipurile de efecte enumerate sunt rezonabile și realizabile. Pentru a contribui la coerența internă a legislației Uniunii și pentru a asigura securitatea juridică, această listă este întocmită în conformitate cu Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁵⁾.
- (24) Anexa xxx stabilește o listă a tipurilor de efecte negative temporare sau permanente asupra bunei guvernări, care sunt legate de întreprinderi și relevante pentru acestea. Acestea ar trebui să includă nerespectarea Orientărilor OCDE pentru întreprinderile multinaționale, a capitoului VII privind combaterea mitei, a solicitării de mită și a extorcerii, precum și a principiilor Convenției OCDE privind combaterea mituirii funcționarilor publici străini în tranzacțiile comerciale internaționale și situații de corupție și mită în care o întreprindere exercită o influență abuzivă asupra funcționarilor publici sau direcționează avantaje pecuniare necuvenite către aceștia pentru a obține privilegii sau un tratament favorabil inechitabil prin încălcarea legii și include situațiile în care o întreprindere devine implicată impropriu în activități politice locale, face contribuții ilegale în cadrul campaniilor sau nu respectă legislația fiscală aplicabilă. Comisia ar trebui să se asigure că tipurile de efecte enumerate sunt rezonabile și realizabile.
- (25) Efectele negative asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări nu sunt neutre din punctul de vedere al genului. Întreprinderile sunt încurajate să integreze perspectiva de gen în procesele lor de diligență necesară. Broșura ONU intitulată „Dimensiunile de gen ale principiilor directeoare privind afacerile și drepturile omului” oferă orientări în acest sens.
- (26) Efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări pot fi specifice și mai evidente în zonele afectate de conflicte. În acest sens, întreprinderile care își desfășoară activitatea în zone afectate de conflicte ar trebui să îndeplinească diligența necesară adecvată în materie de drepturi ale omului, mediu și bună guvernare, să își respecte obligațiile de drept internațional umanitar și să se raporteze la standardele și orientările internaționale existente, inclusiv la convențiile de la Geneva și la protocoalele lor suplimentare.
- (27) Statele membre sunt încurajate să monitorizeze întreprinderile aflate sub jurisdicția lor care desfășoară operațiuni sau relații de afaceri în zonele afectate de conflicte și să ia măsurile necesare pentru a proteja drepturile omului, mediul și buna guvernare, în conformitate cu obligațiile lor legale, ținând seama în mod adecvat de riscurile specifice și relevante din zonele respective.
- (28) Activitatea întreprinderilor are un impact asupra întregului spectru de drepturi definite în Convenția cu privire la drepturile copilului și în alte standarde internaționale relevante. Copilăria este o perioadă unică de dezvoltare fizică, mentală, emoțională și spirituală, iar încălcările drepturilor copiilor, cum ar fi expunerea la violență sau abuz, munca copiilor, publicitatea neadecvată, produsele nesigure sau pericolele pentru mediu pot avea consecințe pe tot parcursul vieții, ireversibile și chiar transmise de la o generație la alta. Mecanismele de diligență necesară și responsabilitate a întreprinderilor concepute fără a acorda atenția cuvenită problematicei copiilor riscă să nu fie eficiente în protejarea drepturilor acestora.

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

Miercuri, 10 martie 2021

- (29) Încălcările drepturilor omului și ale standardelor sociale, de mediu și în domeniul climei de către întreprinderi sau efectele negative asupra acestora pot fi rezultatul propriilor activități sau ale celor ale partenerilor lor de afaceri, în special furnizori, subcontractanți și întreprinderi în care s-a investit. Pentru a fi eficace, obligațiile de diligență necesară ale întreprinderilor ar trebui să cuprindă întregul lanț valoric, adoptând în același timp o abordare care ține seama de riscuri și elaborând o strategie de stabilire a priorităților pe baza principiului 17 din Principiile directoare ale ONU. Cu toate acestea, identificarea tuturor întreprinderilor care intervin în lanțul valoric poate fi dificilă. Comisia ar trebui să evalueze și să propună instrumente pentru a ajuta întreprinderile în trasabilitatea lanțurilor lor valorice. Aceasta ar putea include tehnologii inovatoare ale informației precum blockchain, care permit urmărirea tuturor datelor și a căror dezvoltare ar trebui încurajată pentru a reduce la minimum costurile administrative și pentru a evita redundanțele în cazul întreprinderilor care își îndeplinesc diligența necesară.
- (30) Diligența necesară este, în primul rând un mecanism preventiv care impune întreprinderilor să ia toate măsurile proporționale și adecvate și să facă eforturi în limita mijloacelor de care dispun să identifice și să evalueze efecte negative potențiale sau reale și să adopte politici și măsuri pentru a le opri, preveni, atenua, monitoriza, comunica, combate, remedia, precum și să explice cum le combat. Întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a întocmi un document în care să își exprime public strategia de diligență necesară în fiecare dintre aceste etape, cu acordarea atenției cuvenite păstrării confidențialității comerciale. Această strategie de diligență necesară ar trebui să fie integrată în mod adecvat în strategia generală de afaceri a întreprinderii. Ea ar trebui evaluată anual și revizuită ori de câte ori se consideră necesar ca urmare a unei astfel de evaluări.
- (31) Întreprinderile care nu publică declarații de risc nu ar trebui să fie exceptate de la eventualele verificări sau investigații efectuate de autoritățile competente din statele membre pentru a se garanta că respectă obligațiile prevăzute în prezenta directivă și că pot fi trase la răspundere în conformitate cu legislația internă.
- (32) Întreprinderile ar trebui să creeze un proces intern de cartografiere a lanțurilor valorice care implică depunerea tuturor eforturilor proporționale și adecvate pentru a-și identifica relațiile de afaceri în cadrul lanțului lor valoric.
- (33) Confidențialitatea comercială, așa cum este menționată în prezenta directivă, ar trebui să se aplice în cazul tuturor informațiilor care îndeplinesc cerințele pentru a fi considerate secret comercial, în conformitate cu Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁶⁾, și anume informațiile care sunt secrete, în sensul că nu sunt, în ansamblul lor sau în configurația și asamblarea exactă a componentelor lor, cunoscute în general sau ușor accesibile persoanelor din cercurile care tratează în mod normal tipul de informații în cauză, că au valoare comercială deoarece sunt secrete și că au fost supuse unor măsuri rezonabile, în împrejurările date, de către persoana legal îndreptățită să controleze informațiile, pentru a rămâne secrete.
- (34) Obligația de diligență nu ar trebui să fie un exercițiu pur formal, ci să conștientizeze într-o prelucrare și evaluare continue ale riscurilor și ale efectelor, care sunt dinamice și se pot schimba în funcție de noile relații de afaceri sau de evoluțiile contextuale. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să monitorizeze permanent și să își adapteze în mod corespunzător strategiile de diligență necesară. Aceste strategii ar trebui să acopere toate efectele negative reale sau potențiale, deși natura și contextul, inclusiv geografic al operațiunilor lor, gravitatea și probabilitatea efectului negativ ar trebui luate în considerare dacă este necesară elaborarea unei politici de stabilire a priorităților. Sistemele de certificare ale părților terțe pot completa strategiile de diligență necesară, cu condiția ca acestea să fie adecvate din punctul de vedere al domeniului de aplicare și să respecte nivelurile adecvate de transparență, imparțialitate, accesibilitate și fiabilitate. Totuși, certificarea părților terțe nu ar trebui să constituie motive pentru a justifica o derogare de la obligațiile stabilite în prezenta directivă sau să afecteze în vreun fel răspunderea potențială a unei întreprinderi.
- (35) Pentru a se considera că o filială respectă obligația de a elabora o strategie de diligență necesară, dacă filiala este inclusă în strategia de diligență necesară a întreprinderii-mamă, filiala ar trebui să indice în mod clar acest lucru în raportul său anual. O astfel de cerință este necesară pentru a asigura transparența față de public pentru a permite autorităților naționale competente să efectueze investigațiile corespunzătoare. Filiala ar trebui să se asigure că întreprinderea-mamă deține suficiente informații relevante pentru a exercita diligența necesară în numele său.

⁽⁶⁾ Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

Miercuri, 10 martie 2021

- (36) Frecvența adecvată a verificării într-o anumită perioadă de timp pe care o implică termenul „periodic” ar trebui să fie determinată în funcție de probabilitatea și gravitatea efectelor negative. Cu cât efectele sunt mai probabile și mai grave, cu atât ar trebui să se efectueze cu mai multă regularitate verificarea conformității.
- (37) Întreprinderile ar trebui să încerce mai întâi să abordeze efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări și să le soluționeze, dialogând cu părțile interesate. O întreprindere care dispune de pârghii pentru a preveni sau a atenua efectul negativ ar trebui să le folosească. O întreprindere care dorește să își sporească influența ar putea, de exemplu, să ofere entității conexe mijloace de creștere a capacității sau alte stimulente sau să colaboreze cu alți actori. În cazul în care un efect negativ nu poate fi prevenit sau atenuat, iar influența nu poate să crească, o decizie de încetare a colaborării cu un furnizor sau a altei relații de afaceri ar putea fi o soluție de ultimă instanță și ar trebui să fie luată într-un mod responsabil.
- (38) Pentru respectarea obligației de diligență, toate părțile interesate trebuie să fie consultate efectiv și semnificativ, iar sindicatele, în special, să fie implicate în mod corespunzător. Consultarea și implicarea părților interesate pot ajuta întreprinderile să identifice mai precis efectele negative potențiale și reale și să stabilească o strategie mai eficace privind diligența necesară. Prin urmare, prezenta directivă impune dialog cu părțile interesate și implicarea lor în toate etapele procesului de diligență necesară. În plus, o astfel de discuție și implicare pot da cuvântul celor care au un interes puternic în sustenabilitatea pe termen lung a unei întreprinderi. Participarea părților interesate ar putea contribui la îmbunătățirea performanței și a rentabilității pe termen lung a întreprinderilor, întrucât sustenabilitatea lor sporită ar avea efecte economice cumulate pozitive.
- (39) Atunci când desfășoară discuții cu părțile interesate, așa cum se prevede în prezenta directivă, întreprinderile ar trebui să vegheze ca, în cazul în care părțile interesate sunt populații indigene, astfel de discuții să se desfășoare în conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului, cum ar fi Declarația Organizației Națiunilor Unite privind drepturile popoarelor indigene ⁽⁷⁾, inclusiv consimțământul liber, prealabil și în cunoștință de cauză și dreptul popoarelor indigene la autodeterminare.
- (40) Noțiunea de parte interesată înseamnă persoane ale căror drepturi și interese pot fi afectate de deciziile unei întreprinderi. Prin urmare, termenul include lucrătorii, comunitățile locale, copiii, populațiile indigene, asociațiile de cetățeni și acționarii, precum și organizațiile al căror scop statutar este de a asigura respectarea drepturilor omului și sociale, a standardelor climatice, de mediu și de bună guvernare, cum ar fi sindicatele și organizațiile societății civile.
- (41) Pentru a evita riscul ca opiniile critice ale părților interesate să nu se facă auzite sau să fie marginalizate în procesul de diligență necesară, prezenta directivă ar trebui să acorde părților interesate relevante dreptul la discuții sigure și pertinente în ceea ce privește strategia de diligență necesară a întreprinderii și ar trebui să asigure implicarea adecvată a sindicatelor sau a reprezentanților lucrătorilor.
- (42) Informațiile relevante privind strategia de diligență necesară ar trebui comunicate părților interesate potențial afectate, la cerere și într-un mod adecvat situației în care se află părțile interesate respective, de exemplu ținând seama de limba oficială a țării în care se află părțile interesate, a nivelului lor de alfabetizare și de acces la internet. Totuși, nu ar trebui să existe nicio obligație pentru întreprinderi de a publica în mod activ întreaga lor strategie privind diligența necesară într-un mod adecvat situației părților interesate, iar cerința de a comunica informațiile relevante ar trebui să fie adaptată la natura, contextul și dimensiunea întreprinderii.
- (43) Procedurile de exprimare a preocupărilor ar trebui să asigure anonimatul sau confidențialitatea respectivelor preocupări, după caz, în conformitate cu dreptul intern, precum și siguranța și integritatea fizică și juridică a tuturor reclamantilor, inclusiv a apărătorilor drepturilor omului și ai mediului. Dacă în astfel de proceduri sunt implicați avertizori de integritate, respectivele proceduri ar trebui să fie în conformitate cu Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾.

⁽⁷⁾ https://www.un.org/esa/socdev/unpfii/documents/DRIPS_en.pdf

⁽⁸⁾ Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii (JO L 305, 26.11.2019, p. 17).

Miercuri, 10 martie 2021

- (44) Întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a depune toate eforturile proporționale și adecvate, în limita mijloacelor de care dispun, de a identifica furnizorii și subcontractanții și de a pune informațiile relevante la dispoziția publicului, ținând seama în mod adecvat de secretul comercial. Pentru a fi pe deplin eficace, diligența necesară nu ar trebui să se limiteze la primul nivel din aval și din amonte în cadrul lanțului de aprovizionare, ci ar trebui să îi cuprindă pe cei care, în cursul procesului de diligență necesară, ar fi putut fi identificați de către întreprindere ca prezentând riscuri majore. Prezenta directivă ar trebui, totuși, să țină seama de faptul că nu toate întreprinderile au aceleași resurse sau capacități de identificare a tuturor furnizorilor și subcontractanților lor și, prin urmare, această obligație ar trebui să fie supusă principiilor caracterului rezonabil și proporționalității, care nu ar trebui interpretate de întreprinderi în niciun caz ca pretext pentru a nu se conforma obligației lor de a depune toate eforturile necesare în această privință.
- (45) Pentru ca diligența necesară să fie integrată în cultura și structura unei întreprinderi, membrii organelor administrative, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii ar trebui să fie responsabili pentru adoptarea și punerea în aplicare a strategiilor sale de sustenabilitate și de diligență necesară.
- (46) Coordonarea eforturilor depuse de întreprinderi cu privire la diligența necesară și măsurile voluntare de colaborare la nivel sectorial sau transsectorial ar putea spori coerența și eficacitatea strategiilor lor de diligență necesară. În acest scop, statele membre ar putea încuraja adoptarea planurilor de acțiune privind obligația de diligență la nivel sectorial sau transsectorial. Părțile interesate ar trebui să participe la definirea planurilor respective. Elaborarea unor astfel de măsuri colective nu ar trebui, în niciun caz, să exonereze întreprinderea de responsabilitatea sa individuală de a efectua o analiză de diligență sau să împiedice tragerea la răspundere în conformitate cu dreptul intern pentru prejudiciul pe care l-a cauzat sau la care a contribuit.
- (47) Pentru a fi eficace, un cadru de diligență necesară ar trebui să includă mecanisme de soluționare a reclamațiilor la nivel de întreprindere sau de sector, iar când creează mecanismele de soluționare a reclamațiilor, întreprinderile ar trebui să ia decizii inspirate de poziția părților interesate pentru a se asigura că astfel de mecanisme sunt eficace. Respectivul mecanism ar trebui să permită părților interesate să își exprime preocupări rezonabile și ar trebui să funcționeze ca un sistem de avertizare timpurie pentru conștientizarea riscurilor și de mediere. Acestea ar trebui să fie legitime, accesibile, previzibile, echitabile, transparente, compatibile cu drepturile, o sursă de învățare continuă și ar trebui să se bazeze pe implicare și dialog. Mecanismele de soluționare a reclamațiilor ar trebui să aibă dreptul de a formula sugestii privind modul în care ar trebui să fie combătute efectele negative potențiale sau reale de către întreprinderea implicată. De asemenea, ar trebui să poată propune o măsură reparatorie adecvată dacă li se semnalează, prin mediere, că întreprinderea a cauzat un efect negativ sau a contribuit la producerea lui.
- (48) Mecanisme de soluționare a reclamațiilor nu trebuie să exonereze statele de datoria lor principală de a proteja drepturile omului și de a oferi acces la justiție și la măsuri reparatorii.
- (49) Statele membre ar trebui să desemneze una sau mai multe autorități naționale care să monitorizeze punerea în aplicare corectă de către întreprinderi a obligațiilor lor privind diligența necesară și să asigure punerea în aplicare corespunzătoare a prezentei directive. Aceste autorități naționale ar trebui să fie independente și ar trebui să aibă competențele și resursele adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile. Ele ar trebui să aibă dreptul de a efectua controale adecvate, din proprie inițiativă sau pe baza unor temeri întemeiate și rezonabile aduse în atenție de părți interesate și de părți terțe, și să impună sancțiuni administrative efective, proporționale și disuasive, luând în considerare gravitatea și repetarea încălcărilor pentru a se asigura că întreprinderile respectă obligațiile prevăzute în dreptul intern. La nivelul Uniunii, pentru a asigura cooperarea, Comisia ar trebui să creeze o rețea europeană de diligență necesară a autorităților competente.
- (50) Comisia și statele membre sunt încurajate să prevadă amenzi administrative comparabile ca quantum cu amenzile prevăzute în prezent în legislația concurenței și în legislația privind protecția datelor.
- (51) Autoritățile naționale sunt încurajate să coopereze și să facă schimb de informații cu punctele de contact naționale (PCN) ale OCDE și cu instituțiile naționale pentru drepturile omului din țara respectivă.
- (52) În conformitate cu Principiile directoare ale ONU, desfășurarea de activități de diligență necesară nu ar trebui să exonereze prin ea însăși întreprinderile de răspunderea pentru provocarea de încălcări ale drepturilor omului sau daune aduse mediului sau contribuția la acestea. Cu toate acestea, existența unui proces solid și adecvat de diligență necesară poate ajuta întreprinderile să prevină producerea prejudiciilor.

Miercuri, 10 martie 2021

- (53) Atunci când introduc un regim de răspundere, statele membre ar trebui să asigure o prezumție relativă care să impună un anumit nivel de probe. Sarcina probei pentru a dovedi că o întreprindere nu a deținut controlul asupra unei entități comerciale implicate în încălcarea drepturilor omului ar fi transferată de la victimă la întreprindere.
- (54) Termenele de prescriere ar trebui considerate rezonabile și adecvate dacă nu limitează dreptul victimelor de a avea acces la justiție, ținând seama în mod corespunzător de provocările de ordin practic cu care se confruntă potențialii reclamanți. Ar trebui să se acorde suficient timp victimelor efectului negativ asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări pentru a introduce acțiuni în justiție, ținându-se seama de situarea lor geografică, de mijloacele lor și de dificultatea generală de a introduce acțiuni admisibile în fața instanțelor Uniunii.
- (55) Dreptul la o cale de atac eficientă este un drept al omului recunoscut la nivel internațional, consacrat la articolul 8 din Declarația universală a drepturilor omului și la articolul 2 alineatul (3) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și este, de asemenea, un drept fundamental al Uniunii (articolul 47 din Cartă). Așa cum s-a reamintit în Principiile directoare ale ONU, statele au datoria de a asigura, prin mijloace judiciare, administrative, legislative sau prin alte mijloace adecvate, accesul la o cale de atac eficientă pentru persoanele afectate de încălcări ale drepturilor omului în mediul de afaceri. Prin urmare, prezenta directivă face referire în mod specific la această obligație, în conformitate cu Principiile și orientările de bază ale Organizației Națiunilor Unite privind drepturile la o cale de atac și la reparații ale victimelor încălcărilor grave ale dreptului internațional al drepturilor omului și ale încălcărilor grave ale dreptului internațional umanitar.
- (56) Întreprinderile mari sunt încurajate să înființeze comitete consultative care să aibă sarcina de a consilia organele lor de conducere în legătură cu aspectele legate de diligența necesară și de a include părți interesate în componența lor.
- (57) Sindicatele ar trebui să dispună de resursele necesare pentru a-și exercita drepturile în privința diligenței necesare, inclusiv pentru a stabili legături cu sindicatele și cu lucrătorii din întreprinderile cu care întreprinderea principală are relații de afaceri.
- (58) Statele membre ar trebui să utilizeze regimurile de răspundere existente sau, dacă este necesar, să introducă acte legislative suplimentare pentru a se asigura că întreprinderile pot, în conformitate cu dreptul intern, să fie trase la răspundere pentru orice prejudiciu care rezultă din efectele negative asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări pe care ele sau entități pe care le controlează le-au cauzat sau la care au contribuit prin acte sau omisiuni, cu excepția cazului în care întreprinderea poate dovedi că a luat toate măsurile necesare în conformitate cu prezenta directivă pentru a evita prejudiciul în cauză sau că prejudiciul ar fi avut loc chiar dacă s-ar fi acordat toată atenția cuvenită.
- (59) Pentru a crea claritate, certitudine și coerență între practicile întreprinderilor, Comisia ar trebui să elaboreze orientări în consultare cu statele membre și cu OCDE și cu sprijinul mai multor agenții specializate, în special Agenția Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale, Agenția Europeană de Mediu și Agenția Executivă pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii. Există deja o serie de orientări privind diligența necesară produse de organizațiile internaționale și care ar putea fi utilizate ca referință pentru Comisie atunci când elaborează orientări în temeiul prezentei directive destinate expres întreprinderilor din Uniune. Prezenta directivă ar trebui să urmărească armonizarea completă a standardelor între statele membre. Pe lângă orientările generale care ar putea îndruma toate întreprinderile și mai ales întreprinderile mici și mijlocii în aplicarea diligenței necesare în activitatea lor, Comisia ar trebui să aibă în vedere elaborarea de orientări specifice sectorului și să furnizeze o listă actualizată regulat a fișelor informative pentru fiecare țară, cu scopul de a ajuta întreprinderile să evalueze efectele negative potențiale și reale aferente operațiunilor lor comerciale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări într-o anumită zonă. Aceste fișe informative ar trebui să indice mai ales care dintre convențiile și tratatele enumerate în anexele xx, xxx și xxxx la prezenta directivă au fost ratificate de o anumită țară.
- (60) Pentru a actualiza tipurile de efecte negative, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor xx, xxx și xxxx la prezenta directivă. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație⁽⁹⁾. În particular, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții lor au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

⁽⁹⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

Miercuri, 10 martie 2021

- (61) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi atinse în mod satisfăcător de statele membre, însă din motive de amploare sau de efecte ale acțiunii pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, așa cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

*Articolul 1***Obiectul și scopul**

(1) Prezenta directivă are scopul de a garanta că întreprinderile din domeniul său de aplicare care își desfășoară activitatea pe piața internă își îndeplinesc obligația de a respecta drepturile omului, mediul și buna guvernare și nu cauzează efecte negative potențiale și reale asupra drepturilor omului, mediului și buneii guvernări și nu contribuie la acestea prin activitățile lor sau prin activități legate direct de operațiunile, produsele sau serviciile lor printr-o relație comercială sau în lanțurile lor valorice și că previn și atenuează respectivele efecte negative.

(2) Prezenta directivă stabilește obligațiile de diligență necesară pentru lanțul valoric ale întreprinderilor din domeniul său de aplicare, și anume de a lua toate măsurile proporționale și adecvate și de a depune eforturi în limita mijloacelor de care dispun pentru a preveni apariția de efecte negative asupra drepturilor omului, mediului sau buneii guvernări în lanțurile lor valorice și de a aborda astfel de efecte atunci când acestea apar. Exercițarea diligenței necesare obligă întreprinderile să identifice, să evalueze, să prevină, să oprească, să atenueze, să monitorizeze, să comunice, să explice, să abordeze și să remedieze efectele negative potențiale și/sau reale pe care le pot cauza propriile activități, cele ale lanțurilor lor valorice și ale altor relații de afaceri asupra drepturilor omului, mediului și buneii guvernări. Prin coordonarea garanțiilor pentru protecția drepturilor omului, a mediului și a buneii guvernări, respectivele cerințe privind obligația de diligență vizează îmbunătățirea funcționării pieței interne.

(3) Prezenta directivă urmărește, de asemenea, să garanteze că întreprinderile pot fi trase la răspundere în conformitate cu dreptul intern pentru efectele negative asupra drepturilor omului, mediului și buneii guvernări pe care le cauzează sau la care contribuie de-a lungul întregului lor lanț valoric și urmărește să garanteze că victimele au acces la măsuri reparatorii.

(4) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere cerințelor suplimentare privind diligența necesară stabilite în legislația sectorială a Uniunii, în special în Regulamentul (UE) nr. 995/2010 și în Regulamentul (UE) 2017/821, cu excepția cazului în care cerințele privind diligența necesară din prezenta directivă prevăd o diligență necesară mai strictă în ceea ce privește drepturile omului, mediul sau buna guvernare.

(5) Punerea în aplicare a prezentei directive nu constituie în niciun fel un motiv de justificare a reducerii nivelului general de protecție a drepturilor omului sau a mediului. În particular, ea se aplică fără a aduce atingere altor cadre în materie de subcontractare, detașare sau răspundere aplicabilă lanțurilor valorice stabilite la nivel național sau la nivelul Uniunii sau internațional.

*Articolul 2***Domeniul de aplicare**

(1) Prezenta directivă se aplică întreprinderilor mari reglementate de dreptul unui stat membru sau stabilite pe teritoriul Uniunii.

(2) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, tuturor întreprinderilor mici și mijlocii cotate la bursă, precum și întreprinderilor mici și mijlocii cu grad ridicat de risc.

(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, întreprinderilor mari, întreprinderilor mici și mijlocii cotate la bursă și întreprinderilor mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în sectoare cu risc ridicat, care sunt reglementate de legislația unei țări terțe și care nu își au reședința pe teritoriul Uniunii atunci când își desfășoară activitatea pe piața internă vânzând bunuri sau prestând servicii. Întreprinderile respective îndeplinesc cerințele privind diligența necesară stabilite în prezenta directivă, astfel cum au fost transpuse în legislația statului membru în care își desfășoară activitatea și fac obiectul sancțiunilor și regimurilor de răspundere instituite prin prezenta directivă, astfel cum au fost transpuse în legislația statului membru în care își desfășoară activitatea.

Miercuri, 10 martie 2021

Articolul 3

Definiții

În scopul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „părți interesate” înseamnă persoane și grupuri de persoane ale căror drepturi sau interese pot fi afectate de efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări pe care le antrenează o întreprindere sau relațiile sale de afaceri, precum și organizațiile al căror scop statutar este apărarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor sociale și de muncă, a mediului și a bunei guvernări. Acestea pot include lucrătorii și reprezentanții acestora, comunitățile locale, copiii, populațiile indigene, asociațiile de cetățeni, sindicatele, organizațiile societății civile și acționarii întreprinderilor;
2. „relații de afaceri” înseamnă filiale și relații comerciale ale unei întreprinderi de-a lungul întregului său lanț valoric, inclusiv furnizori și subcontractanți care sunt direct legați de activitatea, produsele sau serviciile întreprinderii;
3. „furnizor” înseamnă orice întreprindere care furnizează un produs, o parte a unui produs sau un serviciu unei alte întreprinderi, fie direct, fie indirect, în contextul unei relații de afaceri;
4. „subcontractant” înseamnă orice relație de afaceri care efectuează un serviciu sau o activitate care contribuie la finalizarea operațiunilor unei întreprinderi;
5. „lanț valoric” înseamnă toate activitățile, operațiunile, relațiile de afaceri și lanțurile de investiții ale unei întreprinderi și include entități cu care întreprinderea are o relație de afaceri directă sau indirectă, în amonte și în aval, și care:
 - (a) furnizează produse, părți de produse sau servicii care contribuie la propriile produse sau servicii ale întreprinderii sau
 - (b) primesc produse sau servicii de la întreprindere;
6. „efect negativ potențial sau real asupra drepturilor omului” înseamnă orice impact negativ potențial sau real care poate afecta exercitarea deplină a drepturilor omului de către persoane sau grupuri de persoane în raport cu drepturile omului, inclusiv cu drepturile sociale, ale lucrătorilor și cele sindicale, astfel cum sunt prevăzute în anexa xx la prezenta directivă. Anexa respectivă este revizuită periodic și este coerentă cu obiectivele Uniunii în domeniul drepturilor omului. Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 17 pentru a modifica lista de la anexa xx;
7. „efect negativ potențial sau real asupra mediului” înseamnă orice încălcare a standardelor de mediu recunoscute la nivel internațional și în Uniune, astfel cum sunt prevăzute în anexa xxx la prezenta directivă. Anexa respectivă este revizuită periodic și este coerentă cu obiectivele Uniunii în materie de protecția mediului și de atenuare a schimbărilor climatice. Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 17 pentru a modifica lista de la anexa xxx;
8. „efect negativ potențial sau real asupra bunei guvernări” înseamnă orice impact negativ potențial sau real asupra bunei guvernări a unei țări, a unei regiuni sau a unui teritoriu, astfel cum este prevăzut în anexa xxxx la prezenta directivă. Anexa respectivă este revizuită periodic și este coerentă cu obiectivele Uniunii în domeniul bunei guvernări. Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 17 pentru a modifica lista de la anexa xxxx;
9. „control” înseamnă posibilitatea unei întreprinderi de a exercita o influență decisivă asupra unei alte întreprinderi, în special prin deținerea în proprietate sau dreptul de folosință, totală sau parțială, a activelor acesteia sau prin drepturi sau contracte sau orice alte mijloace, ținând seama de toate considerațiile de fapt, care conferă o influență hotărâtoare asupra componenței, votului sau deciziilor organelor de decizie ale unei întreprinderi;
10. „a contribui la”: înseamnă că activitățile unei întreprinderi, în combinație cu activitățile altor entități, au un efect sau că activitățile întreprinderii cauzează un efect negativ, îl facilitează sau stimulează o altă entitate să producă un efect negativ. Contribuția trebuie să fie substanțială, ceea ce înseamnă că sunt excluse contribuțiile minore sau nesemnificative. Evaluarea caracterului substanțial al contribuției și înțelegerea situațiilor în care acțiunile întreprinderii ar fi putut cauza un efect negativ, l-ar fi putut facilita sau ar fi putut stimula o altă entitate să producă un efect negativ pot implica luarea în calcul a mai multor factori.

Miercuri, 10 martie 2021

Se poate ține seama de următorii factori:

- măsura în care o întreprindere poate încuraja sau motiva un efect negativ din partea unei alte entități, și anume gradul în care activitatea a crescut riscul ca efectul să se producă,
- măsura în care o întreprindere ar fi putut sau ar fi trebuit să cunoască efectul negativ sau potențialul de producere a unui efect negativ, adică gradul de previzibilitate,
- măsura în care oricare dintre activitățile întreprinderii a atenuat efectiv impactul negativ sau a redus riscul ca impactul să se producă.

Simpla existență a unei relații de afaceri sau a unor activități care creează condițiile generale în care este posibil să se producă efecte negative nu constituie în sine o relație de contribuție. Activitatea în cauză ar trebui să crească în mod substanțial riscul unui efect negativ.

Articolul 4

Strategia de diligență necesară

(1) Statele membre stabilesc norme pentru a se asigura că întreprinderile aplică efectiv diligența necesară în ceea ce privește efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări în cadrul operațiunilor lor și al relațiilor lor de afaceri.

(2) Întreprinderile depun în permanență toate eforturile, în limitele mijloacelor de care dispun, pentru a identifica și a evalua, prin intermediul unei metodologii de monitorizare bazate pe evaluarea riscurilor care ia în considerare probabilitatea, gravitatea și urgența efectelor potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări, natura și contextul operațiunilor lor, inclusiv cel geografic, și dacă operațiunile și relațiile lor de afaceri cauzează vreunul dintre aceste efecte negative potențiale sau reale sau contribuie la el ori sunt direct legate de acesta.

(3) Dacă o întreprindere mare, ale cărei relații de afaceri directe se desfășoară integral în Uniune, sau o întreprindere mică sau mijlocie concluzionează, în conformitate cu alineatul (2), că nu cauzează niciun efect negativ potențial sau real asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări, nu contribuie la acesta sau nu este direct legată de el, aceasta publică o declarație în acest sens și include propria evaluare a riscurilor care conține datele, informațiile și metodologia relevante care au condus la această concluzie. În particular, întreprinderea respectivă poate concluziona că nu a constatat niciun efect negativ asupra drepturilor omului, asupra mediului sau asupra bunei guvernări dacă identificarea efectului său și analiza sa cu privire la evaluare a riscurilor determină că toți furnizorii săi direcți aplică diligența necesară în concordanță cu prezenta directivă. Declarația respectivă este revizuită în cazul apariției unor noi riscuri sau în cazul în care întreprinderea respectivă intră în relații de afaceri noi care pot prezenta riscuri.

(4) Cu excepția cazului în care o întreprindere ajunge, în conformitate cu alineatele (2) și (3), la concluzia că nu cauzează niciun efect negativ potențial sau real asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări, nu contribuie la acesta sau că nu este direct legată de el, aceasta stabilește și pune în aplicare efectiv o strategie de diligență necesară. În cadrul strategiei lor de diligență necesară, întreprinderile:

- (i) precizează efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări identificate și evaluate în conformitate cu alineatul (2), care sunt susceptibile de a fi prezente în operațiunile și relațiile sale de afaceri și nivelul de gravitate, probabilitate și urgență al acestora, precum și datele, informațiile și metodologia relevante care au condus la aceste concluzii;
- (ii) își cartografiază lanțul valoric și, ținând seama în mod adecvat de confidențialitatea comercială, publică informațiile relevante cu privire la lanțul valoric al întreprinderii, care pot include denumiri, locuri, tipuri de produse și servicii furnizate, precum și alte informații relevante privind filialele, furnizorii și partenerii de afaceri din lanțul lor valoric;
- (iii) adoptă și indică toate politicile și măsurile proporționale și adecvate în vederea opririi, prevenirii sau atenuării efectelor negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări;

Miercuri, 10 martie 2021

- (iv) elaborează o strategie de stabilire a priorităților în conformitate cu articolul 17 din Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului în cazul în care nu sunt în măsură să elimine toate efectele negative potențiale sau reale în același timp. Întreprinderile țin seama de nivelul de gravitate, de probabilitate și de urgență al diferitelor efecte negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și bunei guvernări, de natura și contextul, inclusiv geografic, al operațiunilor lor, de sfera riscurilor, de amploarea acestora și de cât de iremediabile pot fi și, dacă este necesar, utilizează politica de stabilire a priorităților în eliminare a acestora.
- (5) Întreprinderile se asigură că strategia lor de afaceri și politicile lor sunt în conformitate cu strategia lor de diligență necesară. Întreprinderile includ explicații în acest sens în strategiile lor de diligență necesară.
- (6) Se consideră că filialele unei întreprinderi respectă obligația de a stabili o strategie de diligență necesară dacă societatea-mamă le include în strategia sa de diligență necesară.
- (7) Întreprinderile aplică diligența necesară în cadrul lanțului valoric, care este proporțională și adaptată probabilității și nivelului de gravitate al efectelor lor negative potențiale sau reale și situației lor specifice, în special în ceea ce privește sectorul lor de activitate, dimensiunea și lungimea lanțului lor valoric, dimensiunea întreprinderii, capacitatea sa, resursele și influența sa.
- (8) Întreprinderile se asigură că relațiile lor de afaceri creează și pun în aplicare politici în domeniul drepturilor omului, al mediului și al bunei guvernări care sunt în concordanță cu strategia lor de diligență necesară, inclusiv, de exemplu, prin acorduri-cadru, clauze contractuale, adoptarea de coduri de conduită sau prin audituri certificate și independente. Întreprinderile asigură că politicile lor de achiziții nu produc efecte negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului sau bunei guvernări sau nu contribuie la ele.
- (9) Întreprinderile verifică periodic dacă subcontractanții și furnizorii respectă obligațiile care le revin în temeiul alineatului (8).

Articolul 5

Implicarea părților interesate

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile desfășoară cu bună credință discuții efective, semnificative și în cunoștință de cauză cu părțile interesate relevante atunci când își stabilesc și pun în aplicare strategia de diligență necesară. Statele membre garantează, în special, dreptul sindicatelor de la nivelul relevant, inclusiv de la nivelul sectorial, național, european și mondial și dreptul reprezentanților lucrătorilor de a fi implicați în stabilirea și implementarea strategiei de diligență necesară cu bună-credință, împreună cu întreprinderea lor. Întreprinderile pot acorda prioritate discuțiilor cu părțile interesate cele mai afectate. Întreprinderile poartă discuții și implică sindicatele și reprezentanții lucrătorilor într-un mod adecvat dimensiunii lor, precum și naturii și contextului operațiunilor lor.
- (2) Statele membre se asigură că părțile interesate au dreptul de a solicita întreprinderii să discute despre efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, asupra mediului sau a bunei guvernări care sunt relevante pentru ele în conformitate cu alineatul (1).
- (3) Întreprinderile se asigură că părțile interesate afectate sau potențial afectate nu sunt puse în pericol din cauza participării la discuțiile menționate la alineatul (1).
- (4) Reprezentanții lucrătorilor sunt informați de întreprindere cu privire la strategia sa de diligență necesară și la implementarea acesteia, la care pot contribui, în conformitate cu Directivele 2002/14/CE⁽¹⁰⁾ și 2009/38/CE⁽¹¹⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului și cu Directiva 2001/86/CE a Consiliului⁽¹²⁾. În plus, dreptul la negociere colectivă trebuie respectat pe deplin, astfel cum se recunoaște în special în Convențiile 87 și 98 ale OIM, în Convenția europeană a drepturilor omului a Consiliului Europei și în Carta socială europeană, precum și în deciziile Comitetului pentru libertatea

⁽¹⁰⁾ Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană (JO L 80, 23.3.2002, p. 29).

⁽¹¹⁾ Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (JO L 122, 16.5.2009, p. 28).

⁽¹²⁾ Directiva 2001/86/CE a Consiliului din 8 octombrie 2001 de completare a statutului societății europene în ceea ce privește implicarea lucrătorilor (JO L 294, 10.11.2001, p. 22).

Miercuri, 10 martie 2021

de asociere al OIM, ale Comitetului de experți privind aplicarea convențiilor și recomandărilor (CEACR) și ale Comitetului european pentru drepturile sociale al Consiliului Europei (ECSR).

Articolul 6

Publicarea și comunicarea strategiei de diligență necesară

(1) Statele membre se asigură, ținând seama în mod corespunzător de confidențialitatea comercială, că întreprinderile pun la dispoziția publicului cea mai actualizată strategie de diligență necesară sau declarația care include evaluarea riscurilor, menționată la articolul 4 alineatul (3) și că acestea sunt accesibile gratuit, în special pe site-urile internet ale întreprinderilor.

(2) Întreprinderile comunică propria strategie de diligență necesară reprezentanților lucrătorilor, sindicatelor, relațiilor lor de afaceri, precum și, la cerere, uneia dintre autoritățile naționale competente desemnate în temeiul articolului 12.

Întreprinderile comunică informații relevante privind strategia lor de diligență necesară părților interesate potențial afectate, la cerere și într-un mod adecvat situației în care se află părțile interesate respective, de exemplu ținând seama de limba oficială a țării părților interesate.

(3) Statele membre și Comisia se asigură că întreprinderile încarcă strategia lor de diligență necesară sau declarația care include evaluarea riscurilor, menționată la articolul 4 alineatul (3), pe o platformă europeană centralizată, supravegheată de autoritățile naționale competente. O astfel de platformă ar putea fi punctul unic de acces european menționat de Comisie în ultimul său plan de acțiune privind uniunea piețelor de capital (COM(2020)0590). Comisia furnizează un model standardizat în scopul încărcării strategiilor de diligență necesară pe platforma europeană centralizată.

Articolul 7

Publicarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea

Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor impuse anumitor întreprinderi prin Directiva 2013/34/UE de a include în raportul lor de gestiune o declarație nefinanciară care include o descriere a politicilor urmate de întreprindere în ceea ce privește cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a dării de mită, precum și procesele de diligență necesară puse în aplicare.

Articolul 8

Evaluarea și revizuirea strategiei de diligență necesară

(1) Întreprinderile evaluează eficacitatea și adecvarea strategiei lor de diligență necesară și a punerii sale în aplicare cel puțin o dată pe an și o revizuiesc în consecință ori de câte ori se consideră că revizuirea este necesară ca urmare a evaluării.

(2) Evaluarea și revizuirea strategiei de diligență necesară se efectuează prin discuții cu părțile interesate și cu implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în același mod ca și în cazul stabilirii strategiei de diligență necesară, în temeiul articolului 4.

Articolul 9

Mecanismele de soluționare a reclamațiilor

(1) Întreprinderile pun la dispoziție un mecanism de soluționare a reclamațiilor, atât ca mecanism de avertizare timpurie pentru sensibilizare în ceea ce privește riscurile, cât și ca sistem de mediere, permițând oricărei părți interesate să își exprime preocupările rezonabile cu privire la existența unor efecte negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, a mediului sau a bunei guvernante. Statele membre se asigură că întreprinderile sunt în măsură să ofere un astfel de mecanism prin acorduri de colaborare cu alte întreprinderi sau organizații, prin participarea la mecanisme multilaterale de soluționare a reclamațiilor sau aderarea la un acord-cadru global.

(2) Mecanismele de soluționare a reclamațiilor trebuie să fie legitime, accesibile, previzibile, sigure, echitabile, transparente, compatibile cu drepturile și adaptabile, astfel cum este prevăzut în criteriile de eficacitate pentru mecanismele extrajudiciare de soluționare a reclamațiilor din cadrul Principiului 31 al Principiilor directe ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului și din Observația generală nr. 16 a Comitetului ONU pentru drepturile copilului. Astfel de mecanisme prevăd posibilitatea de a ridica preocupări fie în mod anonim, fie confidențial, după caz, în conformitate cu dreptul intern.

Miercuri, 10 martie 2021

- (3) Mecanismul de soluționare a reclamațiilor oferă părților interesate răspunsuri prompte și eficiente, atât în caz de avertismente, cât și de exprimări ale unor preocupări.
- (4) Întreprinderile raportează cu privire la preocupările rezonabile exprimate prin intermediul mecanismelor lor de soluționare a reclamațiilor și raportează periodic cu privire la progresele înregistrate în aceste cazuri. Toate informațiile se publică într-un mod care să nu pună în pericol siguranța părților interesate, inclusiv prin nedivulgarea identității acestora.
- (5) Mecanismele de soluționare a reclamațiilor au dreptul să prezinte propuneri întreprinderii cu privire la modul în care ar putea fi abordate efectele negative potențiale sau reale.
- (6) Atunci când elaborează mecanisme de soluționare a reclamațiilor, întreprinderile iau decizii bazate pe poziția părților interesate.
- (7) Folosirea unui mecanism de soluționare a reclamațiilor nu împiedică reclamantii să aibă acces la mecanisme judiciare.

Articolul 10

Căi de atac extrajudiciare

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când o întreprindere identifică o situație în care a cauzat sau a contribuit la un impact negativ, aceasta oferă un proces de remediere sau cooperează în cadrul acestuia. Atunci când o întreprindere constată că are legătură directă cu un impact negativ asupra drepturilor omului, a mediului sau a bunei guvernante, cooperează în cadrul procesului de remediere cât de bine poate.
- (2) Calea de atac poate fi propusă ca rezultat al medierii prin intermediul mecanismului de reclamații stabilit la articolul 9.
- (3) Calea de atac se stabilește în consultare cu părțile interesate afectate și poate consta în: compensație financiară sau nefinanciară, reintegrare, scuze publice, restituire, reabilitare sau contribuție la o investigație.
- (4) Întreprinderile previn producerea unor prejudicii suplimentare prin furnizarea de garanții că prejudiciul în cauză nu se va repeta.
- (5) Statele membre se asigură că propunerea de remediere a unei întreprinderi nu împiedică părțile interesate afectate să introducă o acțiune civilă în conformitate cu dreptul intern. În special, victimele nu sunt obligate să recurgă la căi de atac extrajudiciare înainte de a depune o cerere în fața unei instanțe, iar procedurile în curs în cadrul unui mecanism de soluționare a reclamațiilor nu împiedică accesul victimelor la o instanță. Hotărârile pronunțate de un mecanism de soluționare a reclamațiilor sunt luate în considerare în mod corespunzător de către instanțe, dar nu sunt obligatorii pentru acestea.

Articolul 11

Planurile sectoriale de acțiune privind diligența necesară

- (1) Statele membre pot încuraja adoptarea unor planuri de acțiune voluntare sectoriale sau transsectoriale privind diligența necesară la nivel național sau la nivelul Uniunii, menite să coordoneze strategiile de diligență necesară ale întreprinderilor.

Întreprinderile care participă la planuri de acțiune sectoriale sau transsectoriale privind diligența necesară nu sunt exceptate de la obligațiile prevăzute în prezenta directivă.

- (2) Statele membre se asigură că părțile interesate relevante, în special sindicatele, reprezentanții lucrătorilor și organizațiile societății civile au dreptul de a participa la elaborarea planurilor sectoriale de acțiune privind diligența necesară, fără a aduce atingere obligației fiecărei întreprinderi de a respecta cerințele stabilite la articolul 5.
- (3) Planurile sectoriale de acțiune privind diligența necesară pot prevedea un mecanism unic comun de soluționare a reclamațiilor pentru întreprinderile care intră în domeniul lor de aplicare. Mecanismul de soluționare a reclamațiilor este în conformitate cu articolul 9 din prezenta directivă.
- (4) Dezvoltarea mecanismelor sectoriale de soluționare a reclamațiilor se bazează pe poziția părților interesate.

Miercuri, 10 martie 2021

Articolul 12

Supraveghere

- (1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități naționale competente responsabile cu supravegherea aplicării prezentei directive, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern, precum și pentru diseminarea celor mai bune practici privind diligența necesară.
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile naționale competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) sunt independente și dispun de resursele personale, tehnice și financiare, de spații, de infrastructură și de cunoștințele specializate necesare pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficient.
- (3) Statele membre aduc la cunoștința Comisiei denumirile și adresele autorităților competente până la ... [data transpunerii prezentei directive]. Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificări ale denumirilor sau ale adreselor autorităților competente.
- (4) Comisia pune la dispoziția publicului, inclusiv pe internet, o listă a autorităților competente. Comisia actualizează lista respectivă în mod regulat.

Articolul 13

Investigații privind întreprinderile

- (1) Autoritățile competente ale statelor membre menționate la articolul 14 au competența de a efectua investigații pentru a se asigura că întreprinderile respectă obligațiile prevăzute în prezenta directivă, inclusiv întreprinderile care au declarat că nu au avut niciun impact negativ potențial sau real asupra drepturilor omului, a mediului sau a bunei guvernante. Respectivul autorități competente sunt autorizate să efectueze controale asupra întreprinderilor și interviuri cu părțile interesate afectate sau potențial afectate sau reprezentanții acestora. Astfel de controale pot include examinarea strategiei de diligență necesară a întreprinderii, a funcționării mecanismului de soluționare a reclamațiilor și controale la fața locului.
- Întreprinderile oferă toată asistența necesară pentru a facilita efectuarea investigațiilor de către autoritățile competente.
- (2) Investigațiile menționate la alineatul (1) sunt fie efectuate adoptând o abordare bazată pe riscuri, fie în cazul în care o autoritate competentă se află în posesia unor informații relevante referitoare la suspiciunea că o întreprindere încalcă obligațiile prevăzute de această directivă, inclusiv pe baza preocupărilor motivate și rezonabile formulate de o terță parte.
 - (3) Autoritățile competente ale Comisiei și ale statelor membre menționate la articolul 12 facilitează transmiterea de către părțile terțe a preocupărilor motivate și rezonabile menționate la alineatul (2) din prezentul articol prin măsuri cum ar fi formulare armonizate de comunicare a preocupărilor. Comisia și autoritățile competente se asigură că reclamantul are dreptul de a solicita ca preocupările sale să rămână confidențiale sau anonime, în conformitate cu dreptul intern. Autoritățile competente din statele membre menționate la articolul 12 se asigură că formularul respectiv poate fi completat și electronic.
 - (4) Autoritatea competentă îl informează pe reclamant cu privire la evoluția și rezultatul investigației într-un termen rezonabil, în special dacă este necesară efectuarea unei investigații mai amănunțite sau coordonarea cu o altă autoritate de supraveghere.
 - (5) În cazul în care, ca urmare a măsurilor luate în temeiul alineatului (1), o autoritate competentă constată nerespectarea prezentei directive, aceasta acordă întreprinderii în cauză un termen adecvat pentru a întreprinde acțiuni de remediere, dacă astfel de acțiuni sunt posibile.
 - (6) Statele membre se asigură că, în cazul în care nerespectarea prezentei directive ar putea cauza în mod direct prejudicii ireparabile, se poate dispune adoptarea unor măsuri provizorii de către întreprinderea în cauză sau, cu respectarea strictă a principiului proporționalității, suspendarea temporară a activităților. În cazul întreprinderilor reglementate de dreptul unui stat terț, care își desfășoară activitatea pe piața internă, suspendarea temporară a activităților poate implica o interdicție de a activa pe piața internă.
 - (7) Statele membre prevăd sancțiuni în conformitate cu articolul 18 pentru întreprinderile care nu iau măsuri de remediere în termenul acordat. Autoritățile naționale competente sunt împuternicite să impună amenzi administrative.

Miercuri, 10 martie 2021

(8) Statele membre se asigură că autoritățile naționale competente țin o evidență a tuturor investigațiilor menționate la alineatul (1), indicând, în special, natura acestora și rezultatele, precum și o evidență a eventualelor înștiințări privind acțiunile de corectare emise în conformitate cu alineatul (5). Autoritățile competente publică un raport anual de activitate cu cele mai grave cazuri de neconformitate și modul în care au fost tratate, acordând atenția cuvenită confidențialității comerciale.

Articolul 14

Orientări

(1) Pentru a asigura claritate și certitudine pentru întreprinderi, precum și pentru a asigura coerența între practicile acestora în consultare cu statele membre și cu OCDE, și cu ajutorul Agenției Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale, al Agenției Europene de Mediu și al Agenției Executive pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comisia publică orientări generale neobligatorii pentru întreprinderi cu privire la cel mai bun mod de îndeplinire a obligațiilor de diligență necesară prevăzute în prezenta directivă. Orientările respective oferă îndrumări practice cu privire la modul în care se poate aplica proporționalitatea și acordarea de prioritate, în termeni de impact, sector și zonă geografică, în cazul obligațiilor de diligență necesară în funcție de dimensiunea și de sectorul întreprinderii. Orientările se pun la dispoziție cel târziu la ... [18 luni de la data de intrare în vigoare a prezentei directive].

(2) Comisia, în consultare cu statele membre și cu OCDE și cu ajutorul Agenției Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale, al Agenției Europene de Mediu și al Agenției Executive pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, poate pregăti orientări specifice fără caracter obligatoriu pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea în anumite sectoare.

(3) La elaborarea orientărilor fără caracter obligatoriu menționate la alineatele (1) și (2) de mai sus, se ține seama în mod corespunzător de Principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului, de Declarația tripartită de principii a OIM privind întreprinderile multinaționale și politica socială, de Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri, de Liniile directoare ale OECD privind societățile multinaționale, de Orientările OCDE privind lanțurile de aprovizionare responsabilă în cazul minereurilor, de Orientările OCDE privind existența unui lanț de aprovizionare responsabil în sectorul confecțiilor și al încălțămintei, de Orientările OCDE privind conduita responsabilă în afaceri a investitorilor instituționali, de Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o creditare responsabilă a întreprinderilor și subscrierea de titluri de valoare și de Orientările OCDE-FAO privind lanțurile de aprovizionare agricole responsabile, de Observația generală nr. 16 a Comitetului ONU pentru drepturile copilului privind obligațiile statului referitoare la impactul mediului de afaceri asupra drepturilor copilului și de Principiile UNICEF privind drepturile copilului și afacerile. Comisia revizuieste periodic relevanța orientărilor sale și le adaptează la noile bune practici.

(4) Fișele informative pentru fiecare țară sunt actualizate în mod regulat de către Comisie și sunt puse la dispoziția publicului pentru a furniza informații actualizate cu privire la convențiile și tratatele internaționale ratificate de fiecare partener comercial al Uniunii. Comisia colectează și publică date comerciale și vamale privind originea materiilor prime și a produselor intermediare și finite și publică informații privind riscurile de impacturi negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului și guvernantei asociate anumitor țări sau regiuni, sectoare și subsectoare și produse.

Articolul 15

Măsuri specifice pentru sprijinirea întreprinderilor mici și mijlocii

(1) Statele membre se asigură că este disponibil un portal specific pentru întreprinderile mici și mijlocii, unde acestea să poată solicita îndrumări și obține sprijin suplimentar și informații cu privire la modul în care își pot îndeplini cel mai bine obligațiile de diligență necesară.

(2) Întreprinderile mici și mijlocii sunt eligibile pentru a beneficia de sprijin financiar pentru a-și îndeplini obligațiile de diligență necesară în cadrul programelor Uniunii de sprijinire a întreprinderilor mici și mijlocii.

Articolul 16

Cooperarea la nivelul Uniunii

(1) Comisia înființează o rețea europeană de diligență necesară a autorităților competente pentru a asigura, împreună cu autoritățile naționale competente menționate la articolul 12, coordonarea și convergența practicilor de reglementare, de investigare și de supraveghere, partajarea de informații și pentru a monitoriza performanțele autorităților naționale competente.

Miercuri, 10 martie 2021

Autoritățile naționale competente cooperează pentru a asigura respectarea obligațiilor prevăzute în prezenta directivă.

(2) Comisia, ajutată de Agenția Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale, de Agenția Europeană de Mediu și de Agenția Executivă pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii publică, pe baza informațiilor transmise de către autoritățile naționale competente și în cooperare cu alți experți și cu alte părți interesate din sectorul public, un cadru de evaluare anuală a obligației de diligență.

Articolul 17

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la ... [data intrării în vigoare a prezentei directive].

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.

(4) Înainte de a adopta un act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 18

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc sancțiunile proporționale aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor interne adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura că sancțiunile respective sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și disuasive și iau în considerare gravitatea încălcărilor comise și dacă încălcarea a avut loc sau nu în mod repetat.

(2) Autoritățile naționale competente pot, în special, aplica amenzi proporționale, calculate pe baza cifrei de afaceri a întreprinderii, pot exclude temporar sau pe o perioadă nedeterminată întreprinderile de la achizițiile publice, de la ajutoarele de stat, de la schemele publice de sprijin, inclusiv de la scheme care se bazează pe agenții de creditare a exportului, și de la împrumuturi, pot recurge la confiscarea bunurilor și la alte sancțiuni administrative adecvate.

Articolul 19

Răspunderea civilă

(1) Faptul că o întreprindere își respectă obligațiile de diligență necesară nu exonerează întreprinderea de orice răspundere care îi revine în temeiul dreptului intern.

(2) Statele membre se asigură că dispun de un regim de răspundere în temeiul căruia întreprinderile pot, în conformitate cu dreptul intern, să fie trase la răspundere și să remedieze orice prejudiciu care rezultă din efectele negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului, mediului sau a bunei guvernante pe care acestea sau întreprinderile aflate sub controlul lor le-au cauzat sau la care au contribuit prin acțiuni sau omisiuni.

Miercuri, 10 martie 2021

(3) Statele membre se asigură că regimul lor de răspundere, astfel cum este menționat la alineatul (2), este de așa natură încât întreprinderile care dovedesc că au luat toate măsurile de precauție necesare în conformitate cu prezenta directivă pentru a evita prejudiciul în cauză, sau că prejudiciul s-ar fi produs chiar dacă ar fi fost luate toate măsurile de precauție necesare, nu sunt considerate răspunzătoare pentru prejudiciul respectiv.

(4) Statele membre se asigură că termenul de prescripție pentru introducerea acțiunilor în răspundere civilă privind prejudiciul cauzat de efectele negative asupra drepturilor omului sau a mediului este rezonabil.

Articolul 20

Dreptul internațional privat

Statele membre se asigură că dispozițiile relevante ale prezentei directive sunt considerate dispoziții imperative obligatorii, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹³⁾.

Articolul 21

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive]. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 22

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁽¹³⁾ Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40).